XVII. évfolyam 2. szám
Ára: 1 forint
1961. január 12.

Ludas Matyi

Mészáros András rajza

Még nem mindenhová jutott el a civilizáció

Újdonság: zellerízű sajt

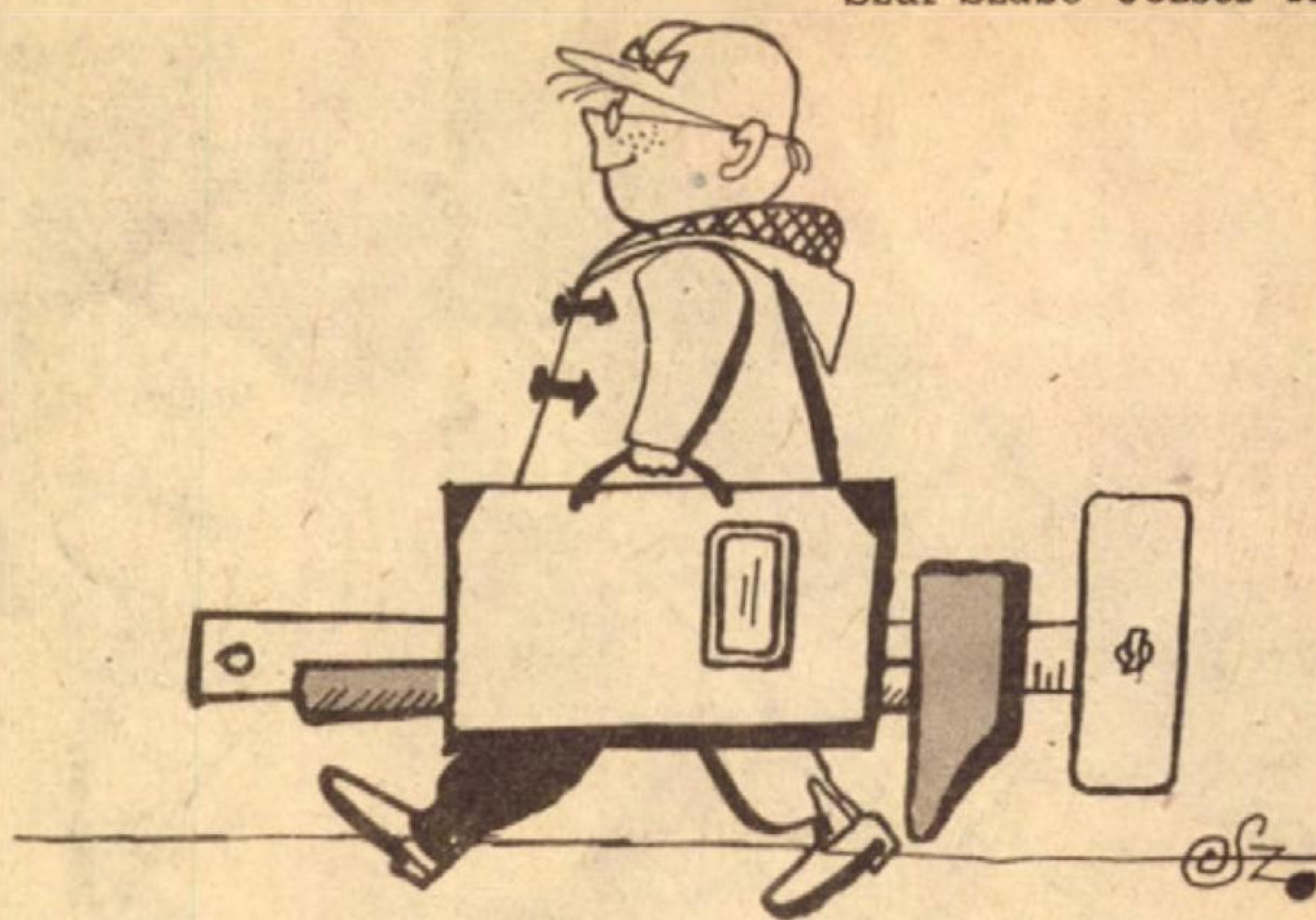
Török János rajza

– Mondja, kérem, kaphatnék sajtízű sajtot?

A jövő kisdiákja

Szűr-Szabó József rajza

Újságíró jelentkezik

T. Szerkesztőség!

Kérem a Reggeli Harsonát, mint újságírót alkalmazni szíveskedjenek. Rátermettségemet (hogy tudok olyan cikkeket írni, mint amilyenek az Önök lapjában megjelennek) az alábbi írásokkal bizonyítom. Íme:

Továbbra is lesz cipőfűző

Munkatársunk felkereste az Iparügyi Minisztérium illetékes osztályának vezetőjét, és kérdést tett fel azzal kapcsolatban, ami már régóta izgatja vásárlóközönségünket: mi igaz abból a híresztelésből, hogy továbbra is lesz cipőfűző.

– Cipőfűzőgyáraink teljes kapacitással működnek – mondotta többek között Blikk osztályvezető. – A cipőfűzőgyárak nyersanyag-ellátása biztosítva van, s cipőfűző-gyártásunkban nem lesz fennakadás.

Ezek szerint tehát nyugodtak lehetnek a cipőtulajdonosok. Lesz fűző elég.

Egyre hosszabbak lesznek a nappalok

Hivatalos helyen megerősítést nyert, hogy rövid, átmeneti nehézség után előreláthatóan már december huszonegyedikétől kezdve ismét egyre hosszabbak lesznek a nappalok. Népgazdasági szempontból a hosszabb nappalok bevezetésével különösen a közvilágítás területén számíthatunk jelentős megtakarításra, mely összeget bölcsődék építésére lehet majd felhasználni.

Olcsóbb lesz a zöldségféle

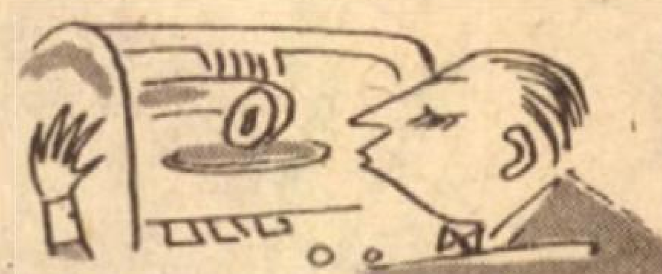
A 60 forintos primőr zöldborsót drágállották a vásárlók, éppen ideje volt, hogy 56 forint 80 fillérre szállt le az ára. Mint a termelők közölték, ahogy felmelegszik az idő, egyre olcsóbbá válik a zöldborsó és a többi zöldségféle. Előreláthatóan egy fej saláta 60–80 fillérbe fog kerülni, ami fedezi egy ember napi salátaszükségletét. Sőt, akinek fél fej elegendő, az már 30–40 fillérből besalátázhat. A vásárlóközönség a megtakarított összeget félreteheti télire, amikor a zöldségfélének az eddigi tapasztalatok alapján némileg emelkedni szokott az ára, de azért még akkor is nagyon olcsó. Az irodalmi folyóiratok ára változatlan marad.

*

Ui. Egyéb elfoglaltságom miatt csak elsején tudok belépni a laphoz. Kérem, ne sürgessenek.

Kékvölgyi Vilmos

KORSZERŰ BALLADA

E vers, mely selejtben tán elmegy,
Egy pesti dizőzt énekel meg,
Aki nagy fény az éjszakában,
De csalódott a lovagjában.

Megtudta róla egyik este,
Hogy nemcsak az ő hangját leste,
Mert kiderült, hogy játszi szerrel
Megcsalta őt egy Wurlitzerrel.

Hidvéghy Ferenc

A világ legrövidebb regénye

Párizsban különös pályázat sorsa dőlt el a napokban: a legrövidebb regényre kitűzött díjért versenyeztek a pályázók. Az első díjat egy Pierre Comat nevű fiatal újságíró nyerte el a következő, hirdetés formájában megfogalmazott szövegével:

Modern, mélyen kivágott, csak egyszer hordott estélyi ruhát sürgősen elcserélnék gyermekkocsira.

Valahol egy hivatalban

Schwott Lajos rajza

– És ehhez a mohair pulcsihoz mit szólnál?...

Gondoskodnak a vadak téli táplálásáról

Szegő Gizi rajza

– A koszt jó, de azért egy Wurlitzer itt is elkelne!

Verebek

Karácsony ünnepén, újévi meglepetésül, napközi otthont létesítettem a ház madarai számára.

Madáreledelt vettem és esténként az ablakpárkányra hintek félmarék magot.

Reggel aztán arra ébredünk, hogy kopog a bádog, mintha eső verné.

Óvatosan az ablakhoz osonunk, a függöny mögül kilesünk és gyönyörködünk a látványban. Vagy tizenöt veréb lakmározik nagy csiripelve.

De ni csak! Lakmározik?

Előbb még azt hittem, a csiripcsirip az öröm szava és a háláé, hogy a verebek tán a nevem dicsérik, sőt áldják, amiért ekként gondoskodom róluk.

Pár percnyi megfigyelés után elképedve tapasztalom, hogy ilyesmiről szó sem esik.

A csiripelők — ha engem talán nem is átkoznak a magokért, mindenesetre verekednek a teríték fölött.

A frissen érkező vendég, ahelyett, hogy pálinkás jóreggelt kívánva, csőrét belemerítené a magok közé, a már ott tevékenykedő kartársnak az arcába vág egyet.

No, az se rest. Csiripel egy ilyenolyan-adtát és neki vissza, bele. A szeme közé.

Erre a vendég? Elkap a másiknak a bajusza tövében egy pihét és úgy megcibálja, hogy a kolléga úrnak lötyög a feje.

Ennek fele se tréfa — véli amaz —, felröppen és úgy vágja kupán edzőpartnerét, hogy az csillagokat lát.

Aztán ugrik vissza mindkettő a magokhoz, de most sem szemezni, hanem hogy külön-külön verekedjenek össze — másik két szomszéddal.

A végén azt sem tudom, ki ki ellen hadakozik, csak zuholják egymást, oly buzgalommal, hogy evésre idejük alig jut.

Csata közben lerugdossák a magok java részét, szóródik alá a falnivaló, a reggeli, a koszt, amit én készpénzen vettem abból a célból, hogy az új esztendő első napjain, sőt az egész év folyamán béke és szeretet lakozzék a szívekben és a párkányon.

Pedig attól sem kell tartaniok, hogy valamelyiknek nem jut, bőven terítettem és oly hosszan, hogy kétannyi veréb is kényelmesen falatozhatnék.

De lám, a verébnek nem az a fontos, hogy ő is hozzá jusson, hanem csak az, hogy a másikat elverje onnan.

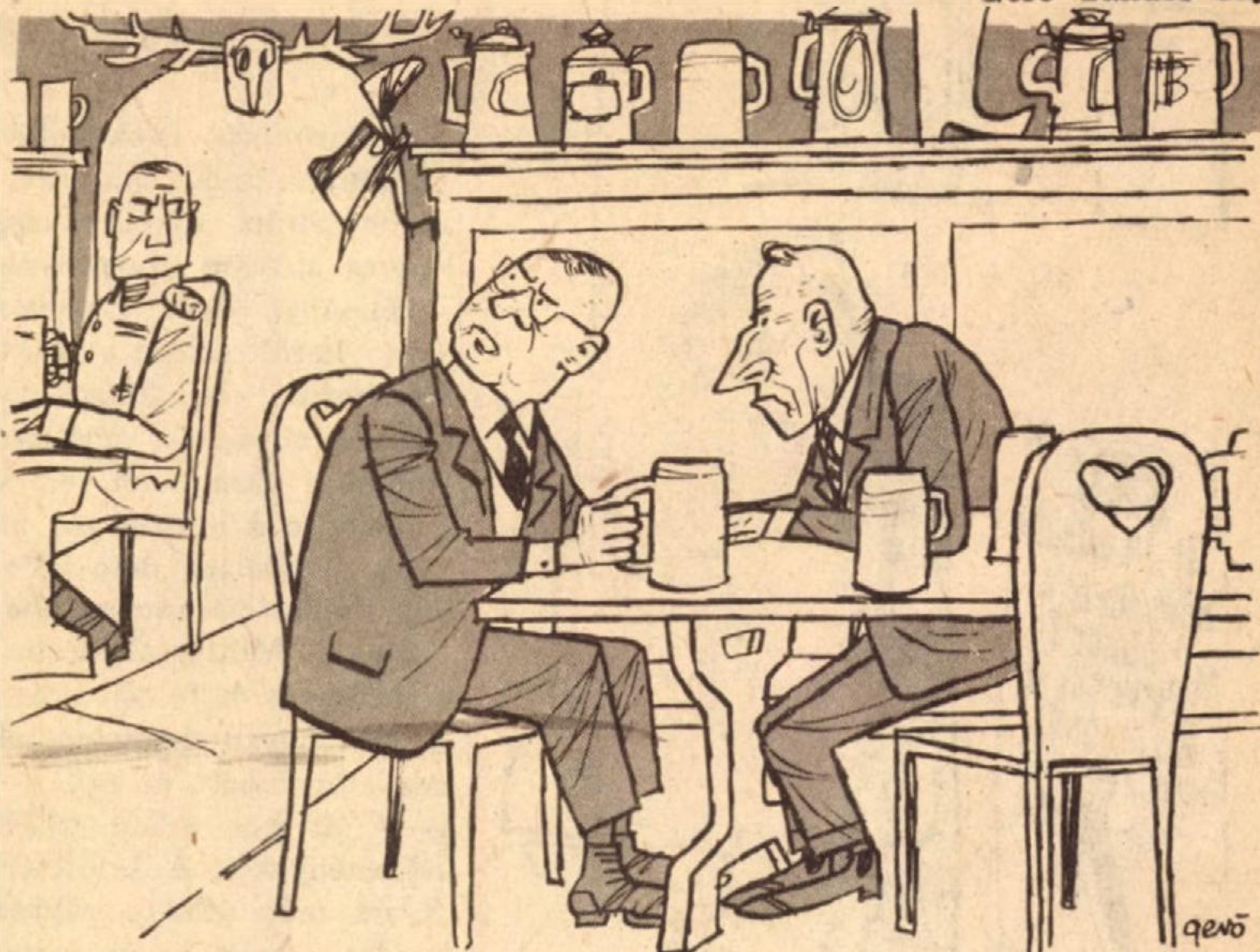
Nem az a fő, hogy ő egyék, hanem az, hogy a másik ne egyék.

Sokáig álmélkodom a verebek gyanlóságán. És erősen tűnődöm: vajon kiktől tanulhatták ezt?

Kisjó

Találkozás Bonnban

Gerő Sándor rajza

– Miért fixírozza magát az a rendőrtiszt? Csak nem ismerte fel?
– Nincs kizárva. A helyettesem volt Buchenwaldban ...

A belga király háza táján

Erdei Sándor rajza

– Borzasztó álmunk volt! Azt álmodtuk, hogy a gyarmatunk után elvesztettük az anyaországot is ...

A vándormadár

A munkaügyi osztály ajtaján kopogtatnak. Fiatal munkás lép be.

Munkás: A hirdetésre jöttem, esztergályos vagyok.

Hivatalnok: Rendben van, felvesszük...

Munkás: Na, de mennyi lesz az órabérem?

Hivatalnok: Egyelőre hét forint, kérem, de ez később emelkedik...

Munkás: Köszönöm, akkor majd később jövök.

Dalocska

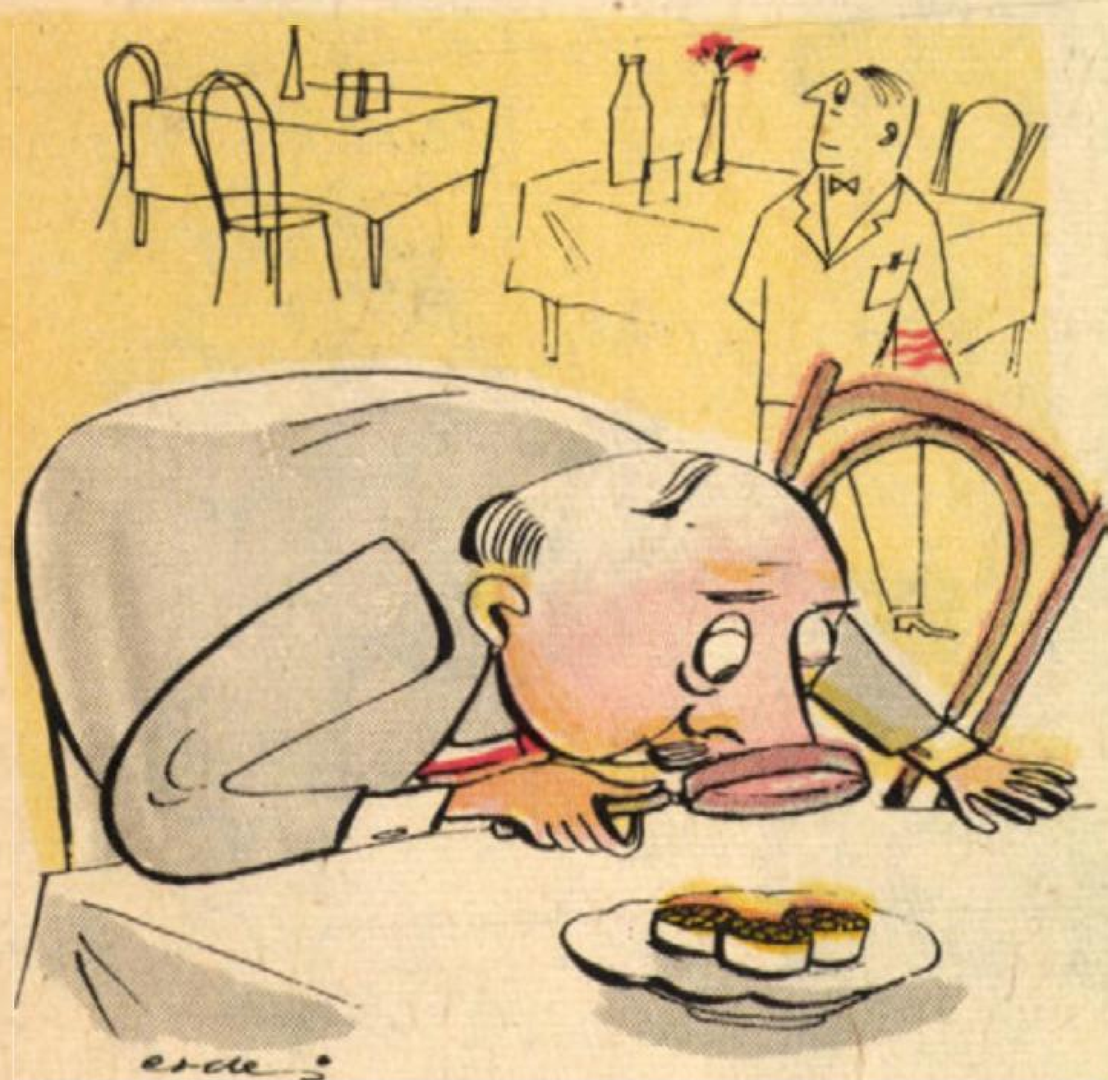
A Főközpontban voltam — ó;
Serény segédfogalmazó.
Ilyentől más tán' visszaretten,
Ellenben én úgy megszerettem,
Ahogy státuszt sosem szerettem,
(Ambátor eddig volt vagy húsz),
Mivel megállt pont ott a busz!
Sajnos folyó év tavaszán,
Nem tudtam befogni a szám,
S amiért nem maradtam veszteg,
Az Alközpontba áthelyeztek,
Akár a pintyet, áthelyeztek.
A rendelkezést üsse kő,
Mindenhez csak szerencse kő';
— Hisz' könnyedén kibírom ezt még,
Mert a megállót is áthelyezték,
Szegénykét őt is áthelyezték ...!!

Dalmáth Ferenc

Új lakótelepen

Műtörténész a vendéglőben

– Ismeretlen pék műve a tizennegyedik század elejéről...

KI HALT MEG?

(Egy öregedő kisfiú emlékirataiból)

A harmincas évek derekán járt az óramutató, midőn egy este, ízlésem és zenekultúrám tökéletesítése céljából, kedves szüleim elvittek az Operába.

Harsányi Zsolt vadonatúj fordításában került színre a Nagy Kalandor felháborító és hihetetlenül rokonszenves históriája, amelynek első jelenetében Don Juan, előírás szerint, megjetette a kormányzó hajadon leányát, védelmére siető idős atyját pedig rögtönzött párviadalban leszúrta.

Székely Mihály alakította Leporello, a furfangos és félénk szolga szerepét. A kormányzó megjelenésekor nyomban elfüstölgött, és egy – már akkor is – divatos árkád tövéből leste a fejleményeket. A ledöfött agg, hason fekve, még néhány szívhez szóló akkordot préselt ki összezsugorodó tüdejéből, majd egyet-kettőt gurult, és kiadta nemes lelkét. Ekkor bújt elő Székely Leporello, szemügyre vette a földön elnyúlt kisöreget, majd – szerepe szerint – rémülten fordult a kardjával unottan manikürözgető Don Juanhoz:

– Ki halt meg, ön vagy az öreg?...

Hangosan felnevettem, olyan egészséges és tiszta lélekkel, ahogyan egy tizenöt esztendős, szabad idejében főként labdarúgással foglalkozó ifjúhoz illik. Szállt a harsogó kacaj a csendes nézőtéren át, majd visszaverődött a falakon, pisszegést, és rosszallást keltve szanaszét. Szüleim megrökönyödve csitították, s nehogy rosszat gondoljanak felőlem, azonnal magyarázni kezdtem jókedvem okát. Apám leintett, a nyilvános botrányt úgyahogy elkerültük, de az est tapasztalatait anyám röviden így sommázta:

– Nem érdemes ezt a gyereket még Operába vinni...

Amit tiszteletlenség lenne utólag vitatnom.

Azóta történt egy kis ez-az; mostanában már állandóan hosszúnadrágot hordok, s nemrégiben alkalmam nyílt végignézni az Erkel Színházba frissen átköltöztetett, felújított Mozart-operát. Hosszúnadrág ide, őszülő halánték oda, kihegyezett fülekkel figyeltem, mi történik a hajadon megejtése után.

És minden ellenkező híreszteléssel szemben, be kellett látnom, hogy igenis vannak csodák. *Ugyanaz* a Székely Mihály alakította Leporellót – telivér, áradó jókedvvel, művészete minden varázsával ezúttal is – s mikor az agg kormányzó gurigás halála bekövetkezett, Leporello *ugyanabból* a sarokból előfutva, *ugyanúgy* fordult Don Juanhoz, mint egy negyedszázaddal ezelőtt:

– Ki halt meg, ön vagy az öreg?...

Csendben ülve azon morfondíroztam: ha egy napon rakétával eljutunk a Holdra: építünk egy csodaszép, nagy operát, talán még az Erkel Színháznál is szebbet, összehívjuk a holdlakókat, elmeséljük nekik, kicsoda nekünk Wolfgang Amadeus Mozart, aztán előadjuk a Don Juant. Már régóta nem futballozom, és mert a Holdon úgy sincs levegő meg hang, ha lehet, kérem szépen, én szeretném énekelni a Leporellót, és ezt a részt legalább ötször eljátszani. És előadás után játszhatnánk ipiapacsot meg pirospecsenyét. Meg komámasszonyholazollót. Meg nagyokat húzhatnánk egymásra hátulról, mert irtó vicces dolog az is, nemcsak operába járni.

Ivándy Ernő

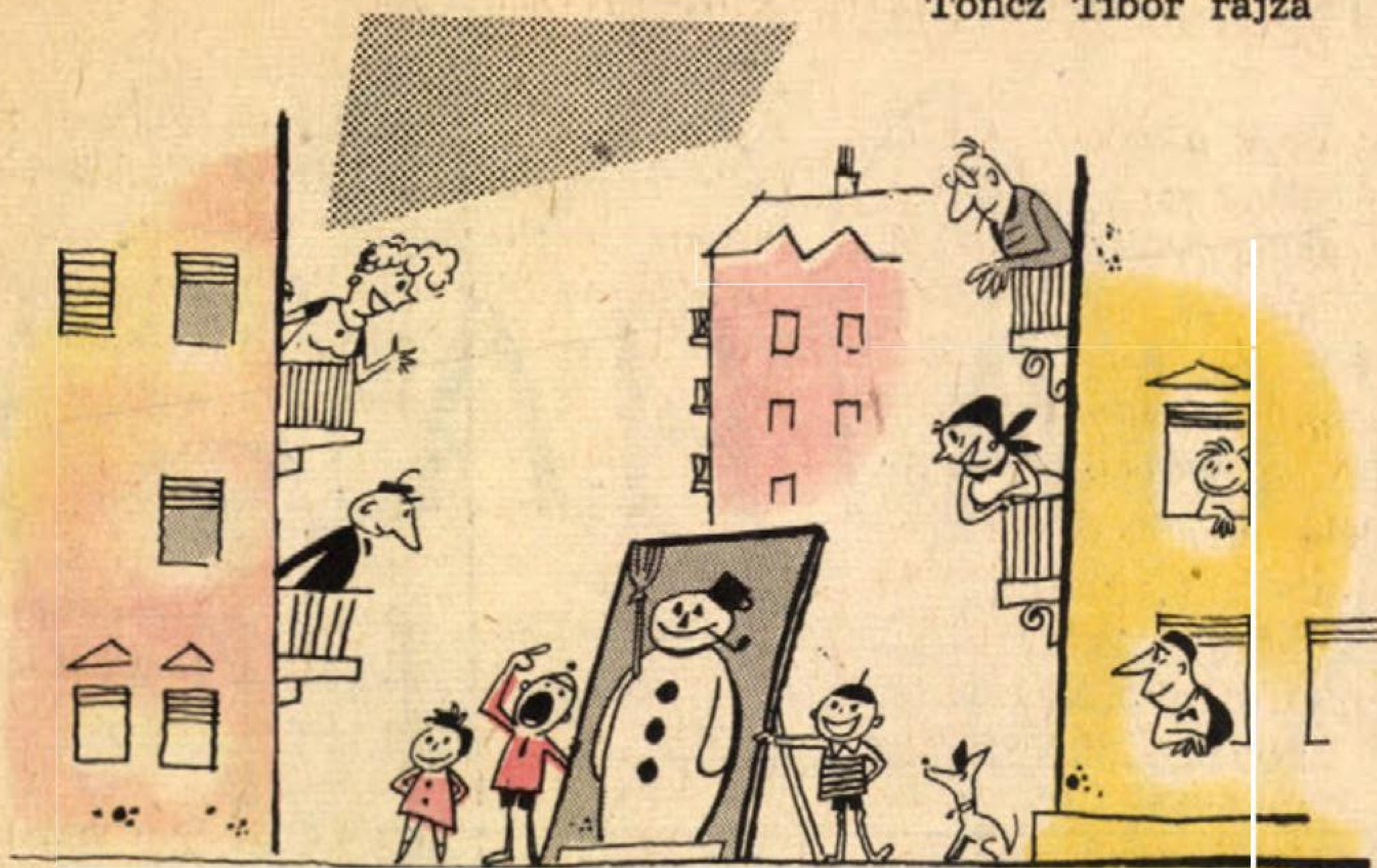
Jucika diszkrét telefonja

Pusztai Pál rajza

Betervezés

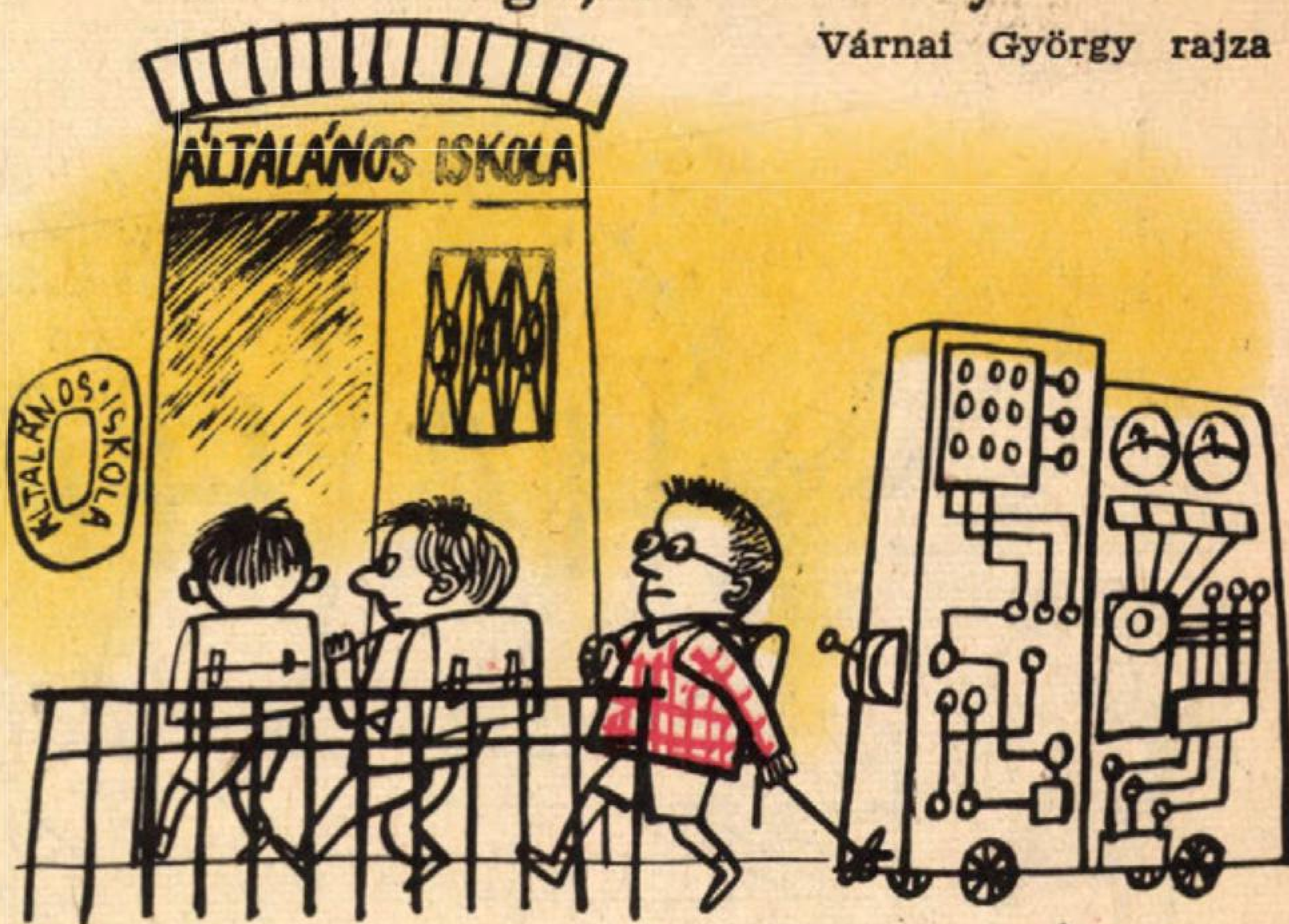
Toncz Tibor rajza

– Itt fog majd állni a hóember! Kérjük a kedves lakótársakat, szóljanak hozzá!

Korunk legújabb vívmánya?

Várnai György rajza

Elektronikus puska

Ritka vendégek

A reykjaviki gyors lassan gördül be az Északi pályaudvar plexiüvegcsarnokába. Ritka vendégek érkeznek rajta hazánkba: magyar sportolók. Ezúttal az izlandi túráját befejező hólabda-válogatottunkat fogadjuk ünnepélyesen.

Harmincnyolc mosolygó, integető fej jelenik meg a vonatlépcsőkön: bizony meglátszik rajtuk, hogy más égtájakon jártak. Irigykedve nézzük pompás színüket: a hozzájuk szaladó hozzátartozók valósággal sápadtaknak látszanak a vörösre fagyott orrú, lila fülű versenyzők mellett.

– Pistám, édes Pistám! – borul az egyik hólabdazsonglőr nyakába egy boldog feleség.

– Pardon, én Jenő vagyok.

Káka-Beély Zoltán, a csapat vezetője, mosolyogva nézi a jelenetet:

– Tizenegy hónapig voltunk távol, nem csoda, ha az első pillanatban nem ismerik meg egymást némely házaspárok.

Megkérjük, nyilatkozzék lapunk számára az út eredményeiről, tapasztalatairól.

– Huszonhárom versenyző és tizenöt szakvezető vett részt a túrán. Bár az eredményesség szempontjából csak félsikerről számolhatok be – a hetvenkilenc mérkőzésből egy döntetlenül végződött, hetvennyolcat elvesztettünk –, elmondhatom, hogy nagyon hasznos út volt. Sokat tanultunk izlandi barátainktól, akiknél a hólabdázás nemzeti sportnak számít.

Láttunk az utcákon, tereken négy-ötéves gyerekeket hólabdázni,

és igazolt versenyzőik száma csaknem tízre tehető.

Buszekli Ottó, a csapat hólabdagyúrója veszi át a szót:

– Irigykedve tapasztaltuk, hogy Izlandban mennyivel több gondot fordítanak a meteorológusok a folyamatos hóellátásra, mint Magyarországon, holott mi sportnemzet vagyunk. Tudjuk, őspáink még nem ismerték föl életünk legfőbb értelmét, a hólabdázást, amikor ily mostoha éghajlat alatt telepedtek le. A múlt hibáit azonban vezetőinknek ki kell küszöbölniök. A magyar sportnemzetgazdaság

legfontosabb ipari feladata megfelelő minőségű gyúrható műhó előállítása.

Hajevka, a csapat balelővédje is bekapcsolódik az érdekfeszítő beszélgetésbe:

– Bizony, mert jelenleg kénytelenek vagyunk külföldön folytatni edzéseinket. Most is csak átutazóban vagyunk Budapesten, csupán annyi időnk van, hogy fölvegyük munkahelyeinken a nyereségrészesedésünket, aztán egy rövidebb, négyhónapos túrára Egyiptomba megyünk.

Végezetül ismét Káka-Beély Zoltánhoz fordulunk, és tőle kérünk felvilágosítást arra nézve, hogy miért éppen Egyiptomba utaznak, ahol tudomásunk szerint az egy főre hulló hómennyiség még a magyar szintet sem éri el...

– Felkészülésünk az 1967-es celldömölki zónaközi versenyre tudományos alapossággal folyik – magyarázza a szakember –, tehát

nem tévesztjük szem elől a pszichológiai tényezőket sem.

Azért utazunk most Afrikába, mert játékosaink a többi kontinenst már unják.

Dunai Ferenc

Mohair

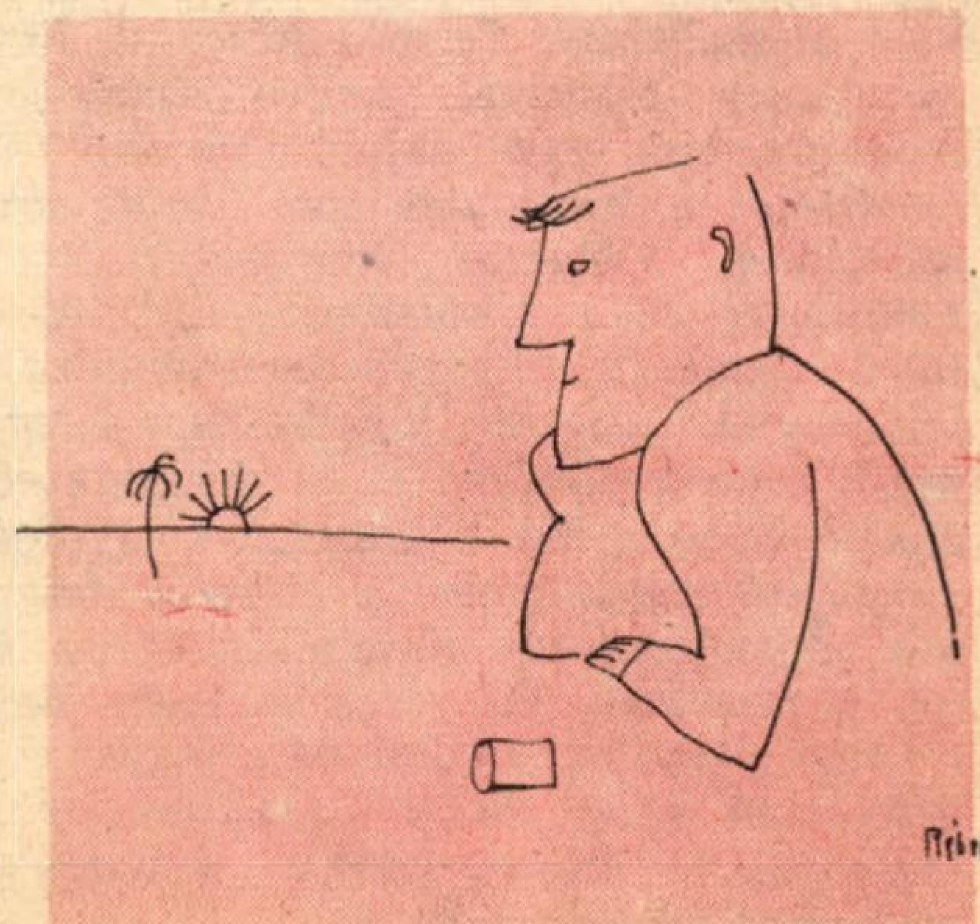

– Szent ég! Elfelejtettem levenni a sapkámat!

Mámor

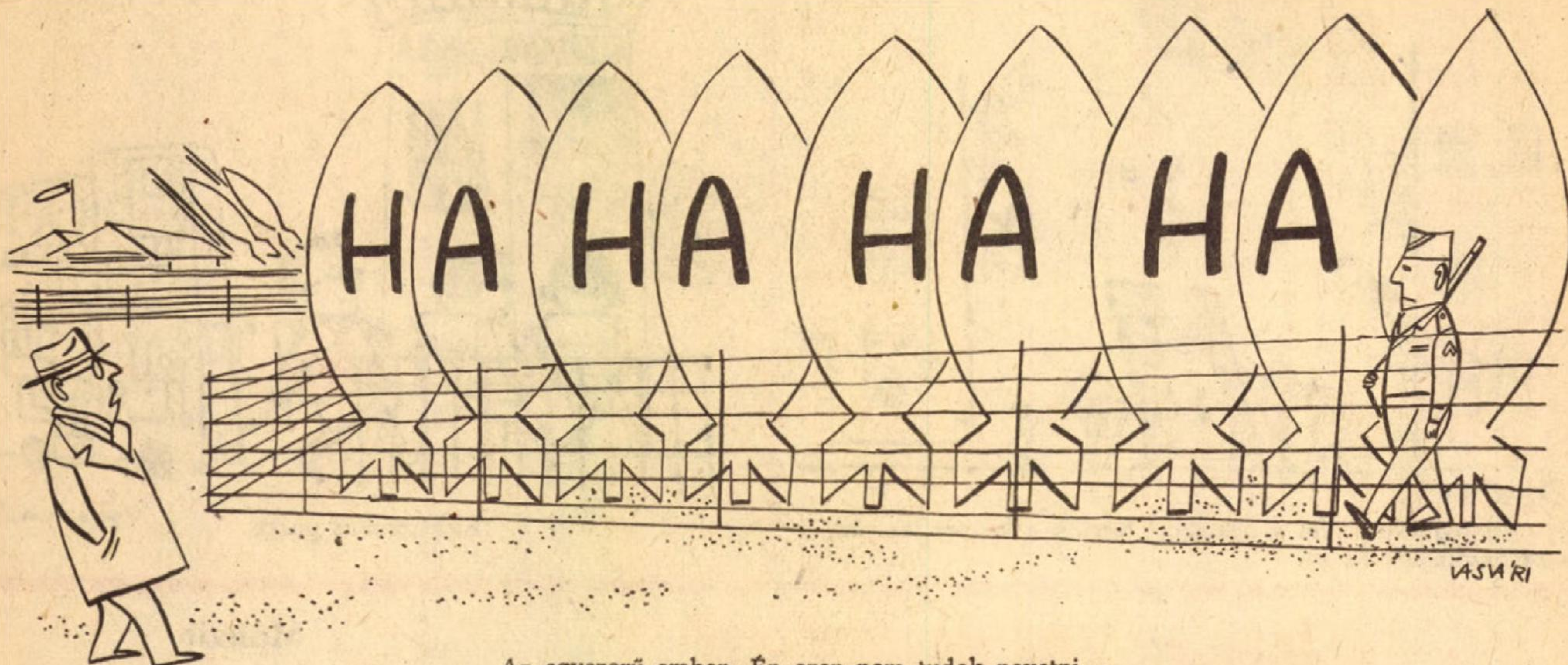
Réber László rajza

Egy NATO-raktár előtt

Vasvári Anna rajza

Az egyszerű ember: Én ezen nem tudok nevetni . . .

Egy színházi kritika története

Az a megtiszteltetés ért, hogy a „Képes Hét" című újság felszólított, írjak színi bírálatot Balzsam Géza „Langyos víz" című színművéről. A darabot a bemutatón tekintettem meg, mert a lap ragaszkodott hozzá, hogy a kritika már a következő napon megjelenjen. Előadás után rögtön hazamentem, főztem egy nagy ibrik feketét, aztán elolvastam néhány régi színházi kritikát, hogy mégis fogalmam legyen a műfajról. Jegyzeteim áttanulmányozása után, gondos munkával, a következő bírálatot kanyarítottam ki:

„Elöljáróban feltesszük a kérdést, vajon helyesen tette-e a Pósa Lajos színház, hogy műsorára tűzte Balzsam Gézának, a népszerű görkorcsolyázónak, „Langyos víz" című színjátékát. E kérdésre, ha jóhiszeműen akarunk válaszolni – és miért ne tennők ezt –, nem felelhetünk sem határozott nem-mel, még kevésbé határozott igen-nel. Úgy véljük, leghelyesebb, ha nem-igen-nel válaszolunk, a harcos talányosság nevében.

A darab, mely látszat szerint a szokványos ötszög-história, egy vidéki patikusné és a hozzátartozó négy férfi vergődését mutatja be a ferencjózsefi idők erkölcsi posványában, ahonnan csak osztálykorlátaikba kapaszkodva tudnak időnként kiemelkedni. Ez az erkölcs- és korrajz, mely józserivel minden külsőséges modernkedést elvet, sajna, nem tud túlemelkedni a kispolgári entellektüel moralizálásra hajlamos szemszögén, ami különösen az indokolatlanul szentimentális harmadik felvonás huszonkettedik jelenetének negyedik mondatában jelentkezik szembeszökően. Ez a magyarázata annak, hogy a darab szerkezeti egységét megbontó dinamizmus, a második felvonás zárójelenetében darabokra törik, és így a feszültség áttevődik a Jolán–Béla tengely irányába, miáltal teljességgel érthetetlenné válik, hogy Csiszlikné miért szajházza le lányát, amikor a bordélyházban találkozik vele.

Egyébiránt a színmű legsikerültebb része kétségtelenül Panni és Trüntyőke jelenete a gőzfürdőben: különösen emlékezetes az a pillanat, amidőn a két elvált asszony kilép a melegvízből: jellemük ekkor domborodik ki a legplasztikusabban. Igaz viszont, hogy a hidegvíz-melegvíz szimbóluma itt válik leginkább kaffkai szürrealizmussá, megbontván azt az objektíven szubjektív képet, amely a belülről-kívülről ábrázolást, mint erkölcsi kategóriát szuggerálja.

Sokkal szerencsésebb kézzel nyúlt az író Jolánhoz, amelynek érdekes és sokrétű figuráját, Flaubert: Bovaryné című regényéből lopta. Különösen tetszett az a jelenet, amidőn Jolán, húgát és Ivánkát egyazon ládába csomagolva gyorsáruként feladja Zalaegerszegre. Erőltetettnek tartjuk azonban az esküvői képet; különösen bántó volt az anyakönyvvezető derekát átövező nemzetiszín szalag naturalizmusba hajló szélessége. Ezen a későbbi előadások során talán úgy lehetne segíteni, hogy lenyírnak belőle néhány centit.

Persze, sok mindent számon kérhetnénk még az írótól, aki a tehetség jeleit, egészen az első felvonás harmadik jelenetéig magán viseli. Így például teljességgel *érthetetlen* és *megmagyarázhatatlan*, miért nem találkoztak Muckó és Csabacsuti a híd alatt, holott e találka megbeszélése előttünk történt a gázmérgezéssel egyidejűleg. Azt sem *értjük*, miért „kell" Lacinak lemosnia magáról a meggyilkolt kucséber vérét, holott a vitában ő maradt alul, amikor a gallérokkal megszökött. Szerintünk, ha az író az öt nászéjszaka azonos momentumaira építette volna a mű eszmei épületét, Iluska boldogságának nem lett volna akadálya az a hármas iker, amelyet Gusztinak szült tévedésből.

Az előadást Fűz Andor rendezte, szemérmesen szenvedélyes tónusban. Az előadás nagy meglepetése Murok Ilona, aki eredményesen küszködött a nem neki való, testére szabott szerepben. Méltó partnere volt – bizonyos fokig – Ramaty Ödön. A népes szereplő gárdából, hely hiányában, még csak a következőket emeljük ki: Antal, Bakos, Batta, Csendes, Csengery, Csicsák, Debrődi, Erdős, Fodor és Fuchs. Czillei Ulrik díszletei kitűnően alkalmazkodnak a korhű hangulat hiányához, a kifejező jelmezeket özv. Pókainé készítette."

Reggel nyolckor fejeztem be a kritikát, mivel írás közben többször is elaludtam. Miután még egyszer átolvastam művemet, kételyeim támadtak. Ezt a kritikát csak azok értik meg, akik látták a darabot, ez ötszáz ember: ebből megveszi az újságot ötven, elolvassa a kritikát tíz. Akik később nézik meg a darabot, nem fogják a kritikámat utólag elolvasni. Vajon, érdemes tíz ember kedvéért egy kritikát százezer példányban kinyomatni? Nem hiszem. A színház ismeri a véleményemet az előadásról, mert a rendezővel személyesen beszéltem. És a szerző? Miatta aztán igazán nem érdemes ekkora felhajtást csinálni. Egyszerűen elküldöm neki a kritikát levélben.

Így is tettem. A kritikát elküldtem expressz ajánlva a szerzőnek. Így ugyan elestem a cikkért járó honoráriumtól, de legalább megvan az a jó érzésem, hogy nem népgazdaságunk költségére szereztem magamnak egy haragost.

Gádor Béla

Vannak egészen furcsa dolgok

Dr. Barker amerikai atomfizikus egy előadásában kifejtette, hogy a Napban, s a Tejút és más galaktikák csillagaiban ugyanolyan fuziós magfolyamat játszódik le, mint a hidrogénbombában. A milliárd és milliárd csillag tulajdonképpen természetes hidrogénbomba. A tudós tűnődve folytatta:

– Érdekes dolog, hogy az Úristen főleg hidrogénbombákat teremtett.

*

Megkezdődött az amerikai vadászidény. Régóta sok a panasz az amerikai vadászok természettudományos ismereteire. A vadászat üdítő sportját nagy százalékban rövidlátó üzletemberek űzik, akik szarvasok helyett nemcsak békés teheneket, ökröket ejtenek el, hanem egy-egy jól fejlett vadásztársukat is. A farmerek most feliratokkal látják el háziállataikat, s arra számítanak, hogy ha az előkelő vadász puskájának távcsövében ilyenféle transzparens jelenik meg a puskacső elé került állat oldalán, hogy „ÖKÖR", vagy „TEHÉN", akkor az illető részvénytársasági Nimród eltekint a „vad" elejtésétől. Az óvatosság sohasem árt! – felkiáltással az egyik vadász a sa-

ját hátát látta el felirattal: „MAN" (ember). Analfabéta vadászok ellen persze ez sem nyújt védelmet.

Parvenü a Szaharában

Mészáros András rajza

De Gaulle: Ijesztő legyek ám a képen! A barátaimnak küldöm!

Pesti tudósítónktól

Amikor ezt a szót hallottam: „kolbászféleség" – a pisztolyom után nyúltam, a mozdulat azonban teljesen hiábavaló volt, mert nincs pisztolyom, s helyette csak a ceruzámat ragadhattam meg. De ha már lőfegyverrel nem tehettem kárt a „féleség"-ben, ceruzámmal leírtam a következő mondatot:

„A szigligeti irodalmi alkotóházban számos vers-, szindarab- és regényféleség készült, s rövidesen forgalomba kerül."

*

Manapság kiveszőben van a legelemibb udvariasság, az emberek egymás iránti tisztelete. Egy példát hozok fel mindössze. A napokban megkérdeztem a telefontól, hogy hány óra. Feltárcsáztam a 08-at. Igaz, hogy a hölgy felkérés nélkül is azonnal megmondta, hány óra van, amikor azonban udvariasan megköszöntem kedvességét, figyelemre sem méltatott, csak mondta tovább a magáét, lélektelenül, velem mitsem törődve. Vajon mibe került volna neki, ha kedvesen csak ennyit mond: „Nagyon szívesen, máskor is!"

Ehelyett csak darált, csak darált. Esküszöm, mint egy gép.

*

Az éberség figyelemre méltó megnyilvánulásával kerültem szembe, amikor egy ismerősöm összevont szemöldökkel, s e szavakkal mutatott valakire:

– Ez az ember kiszolgálta a tőkéseket.
– Ki ez?
– Pincér.

*

A rövid bírálat nem minden kritikusnak erénye. A mondat- és bekezdéssivatagok roppant kiterjedései mellett üdítő volt az a kis oázis, amely egy új könyv méltatásaként hangzott el:

– Hibátlan középszerű regény.

f. l.

Ünnepek utáni csömör

Toncz Tibor rajza

Jégkorong-meccs után

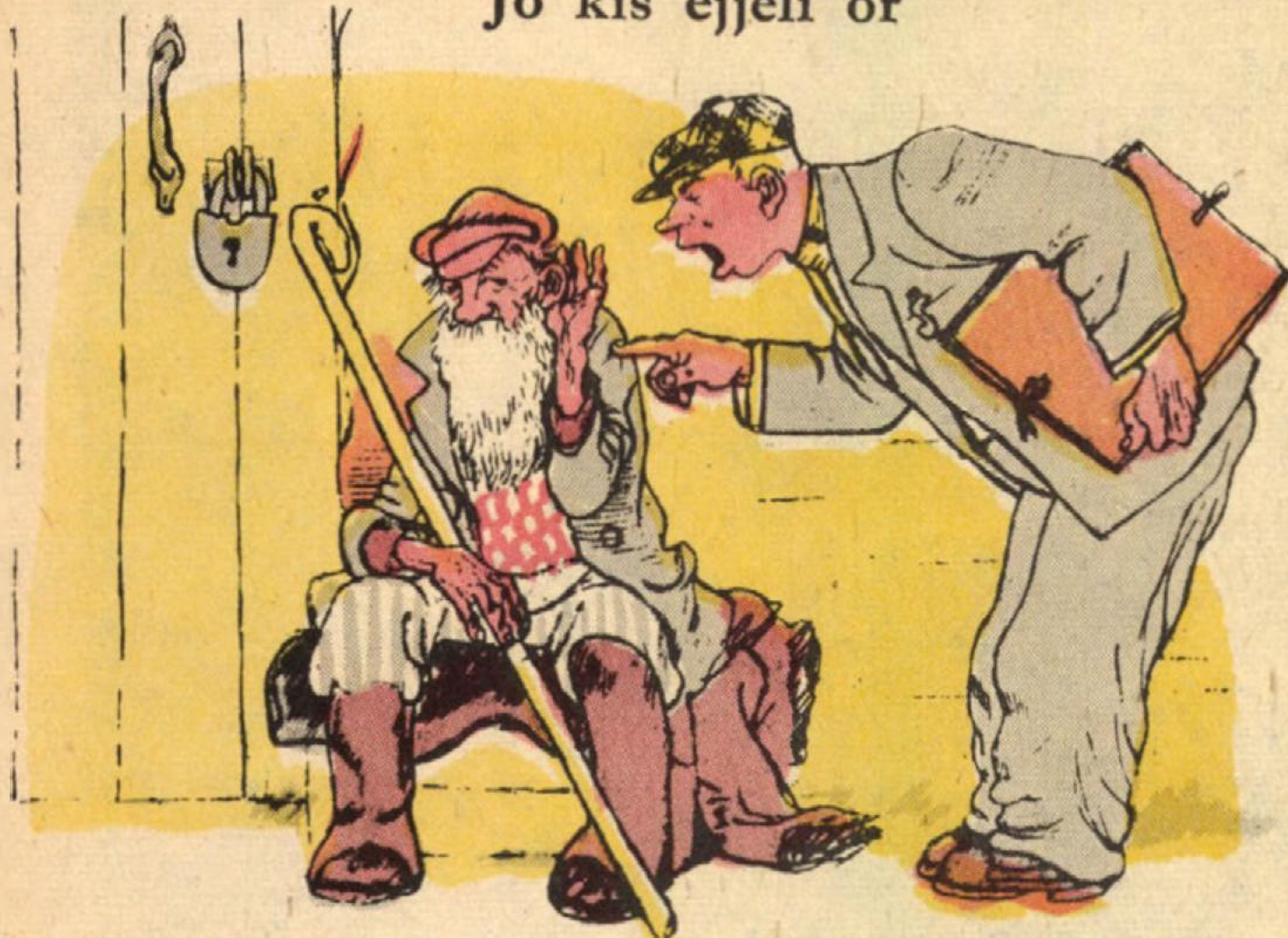
Szepes Béla rajza

– Te kezdted!

Szovjet karikatúrák

Jó kis éjjeli őr

– Bácsi, kérem, legyen éber! Vigyázzon minden neszre!
– Hee? Mit mondasz, fiam?

(M. Ceremnik rajzai)

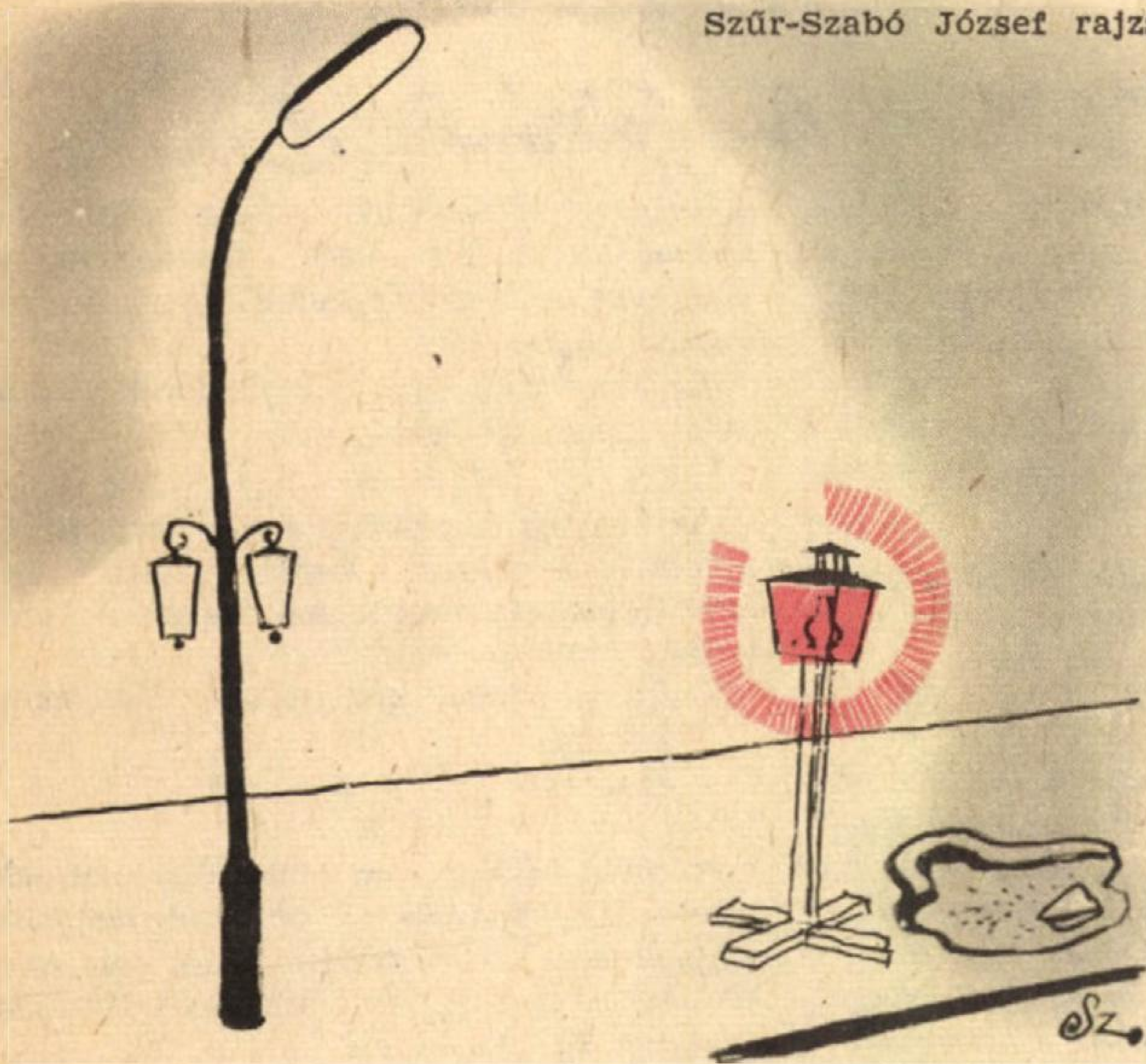
A szükséges jóváhagyás

– Tetszik tudni, főtisztelendő úr, itt van a bűneim jegyzéke, melyet a lakóbizottság jóváhagyott . . .

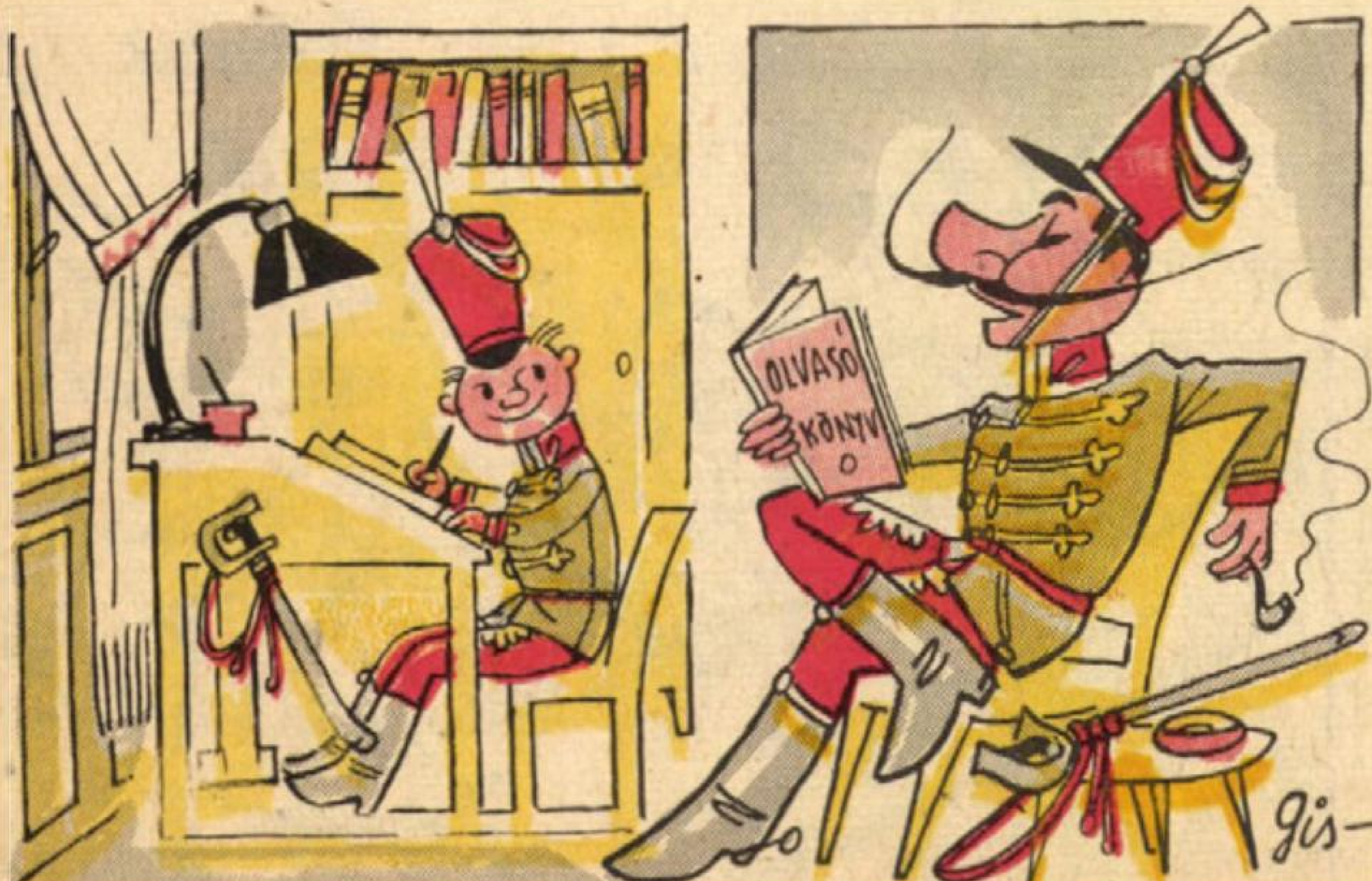
Nagyvárosi fények

Szűr-Szabó József rajza

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

– Én a félévi szünetben mindennap tanultam a kisfiammal!

Ezt olvastuk

Furcsa zenei esemény

Az Esti Hírlap közleménye szerint egy New York-i „fúvósötös bemutatta Patachich Iván hárfaszextettjét. Már azt is nehéz elképzelni, hogyan játszhatta el öt ember a hat zenész számára írt kompozíciót, hát még azt, hogy melyik részén fújták meg a hárfát?! . . .

Háztáji hibák

Olvasóink felhívták figyelmünket egy hibára, melyet a Ludas Matyi szilveszteri számában leltek. Az egyik rajzunkon úgynevezett „rex" biliárdasztal látható, a játékosok azonban a képaláírás szerint karambolt játszanak. Rex asztalon karambolt játszani csakugyan nem lehet, a rajzolót bizonyára az tévesztette meg, hogy a rajzon szereplő biliárdasztal utcán, úttest mellett áll, ahol viszont lehet karambolozni.

Felületes bírálat

Szóvátette az Esti Hírlap, mégpedig jogosan, hogy egy rajzunkon „English spoken" helyet „Speaking english" felirat szerepelt. A felületes bírálat tipikus esete! Ugyanezen a rajzunkon ugyanis „On parle français" helyett „On parle française"-t írtunk. Ezt bezzeg az Esti Hírlap nem vette észre! Reméljük, a jövőben jobban fog vigyázni!

Műfajzavar

A Népszava kulturális riportjából értesülünk arról, hogy a filmgyárban „. . . tárgyalásokat folytatnak Bartók Béla két operája: a *Csodálatos Mandarin* és *A kékszakállú herceg vára* megfilmesítéséről.

Arról nem kapunk felvilágosítást, hogy ki operásította meg Bartók világhírű táncjátékát, a Csodálatos Mandarint.

Mit gyártanak a villanytelepek?

A Magyar Nemzet szerint az elektromos autóknak azért nincsen jövőjük, mert az Egyesült Államok valamennyi villanytelepe sem tudna erre a célra elegendő akkumulátort készíteni. Mivel nem ismerjük az említett ország akkumulátorgyártásának kapacitását, csak annyit fűzhetünk a hírhez, hogy a villanytelepek többnyire áramot termelnek, viszont nem gyártanak akkut. Lehetséges ugyan, hogy történt effajta profilváltozás, melyet még titkolnak.

Baloldali elhajlás

A Kossuth Kiadónál megjelent egy kis füzet: „Családi ünnepek társadalmi rendezése. Útmutató." Ebben pedig a következőket olvastuk: „Ma nagy öröm a kis emberke megérkezése a családba, olyan öröm, amilyent csak a mi rendszerünk adhat az emberiségnek."

Lehetséges, hogy a régi rendszerben mégis a gólya hozta a kisbabát?

Dr. Árgus

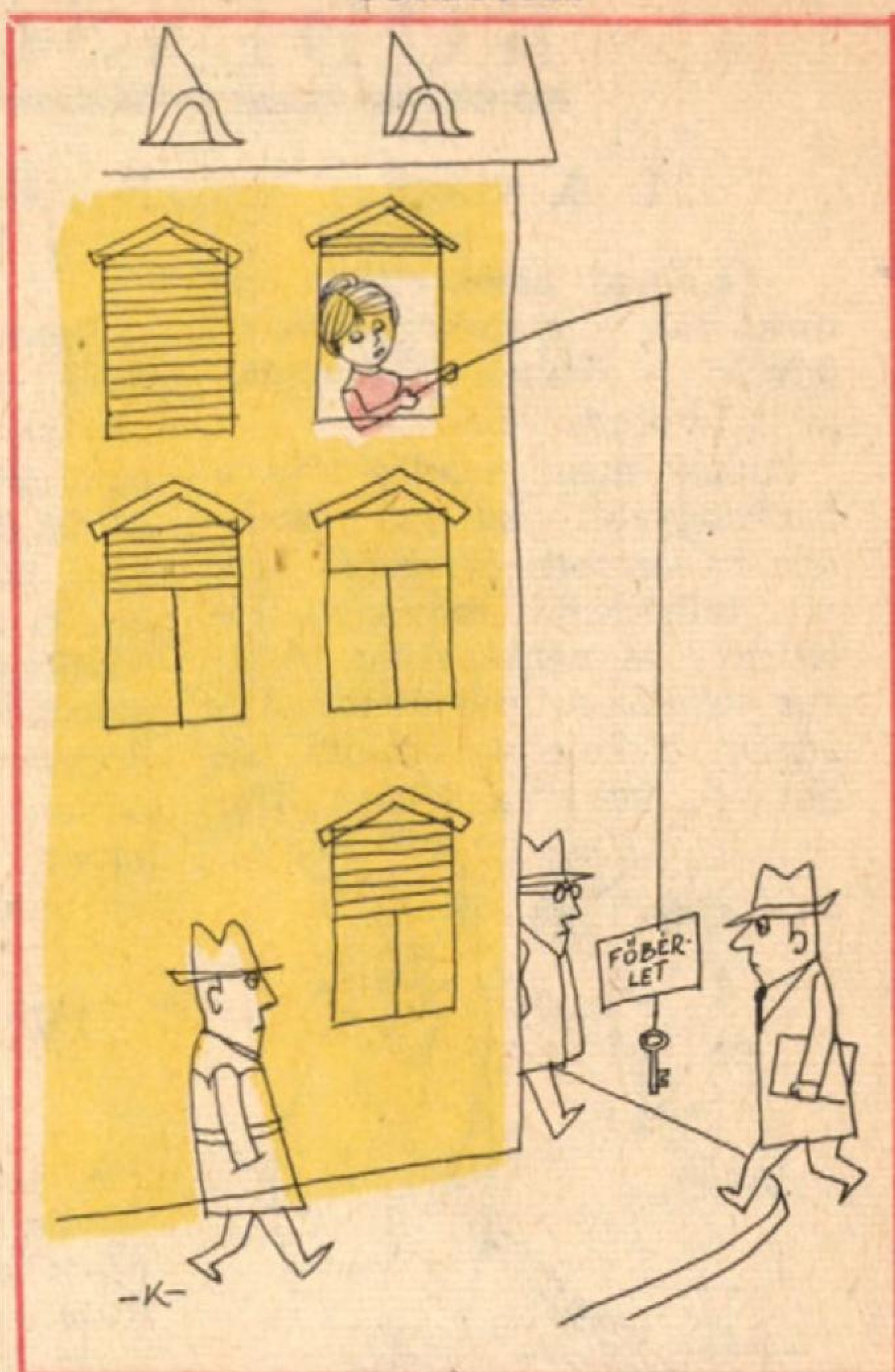

Mozgó könyvtár

Várnai György rajza

Csalétek

Hangtalan Heti Híradó

Ötvennégy uj tejgyüjtő állomás létesült 1960-ban. A hírre az italboltokban sok bácsi berúgott örömében.

Olvastuk, hogy tégla készül a szénpor hamujából. Örül neki a nagymama, mert sok poros tüzelőt kaptunk és így tavasszal házat építhetünk belőle.

Az Egyesült Államok nagyon megharagudott Kubára. A nagykövetségén felül most biztosan a kémeit is visszahívja.

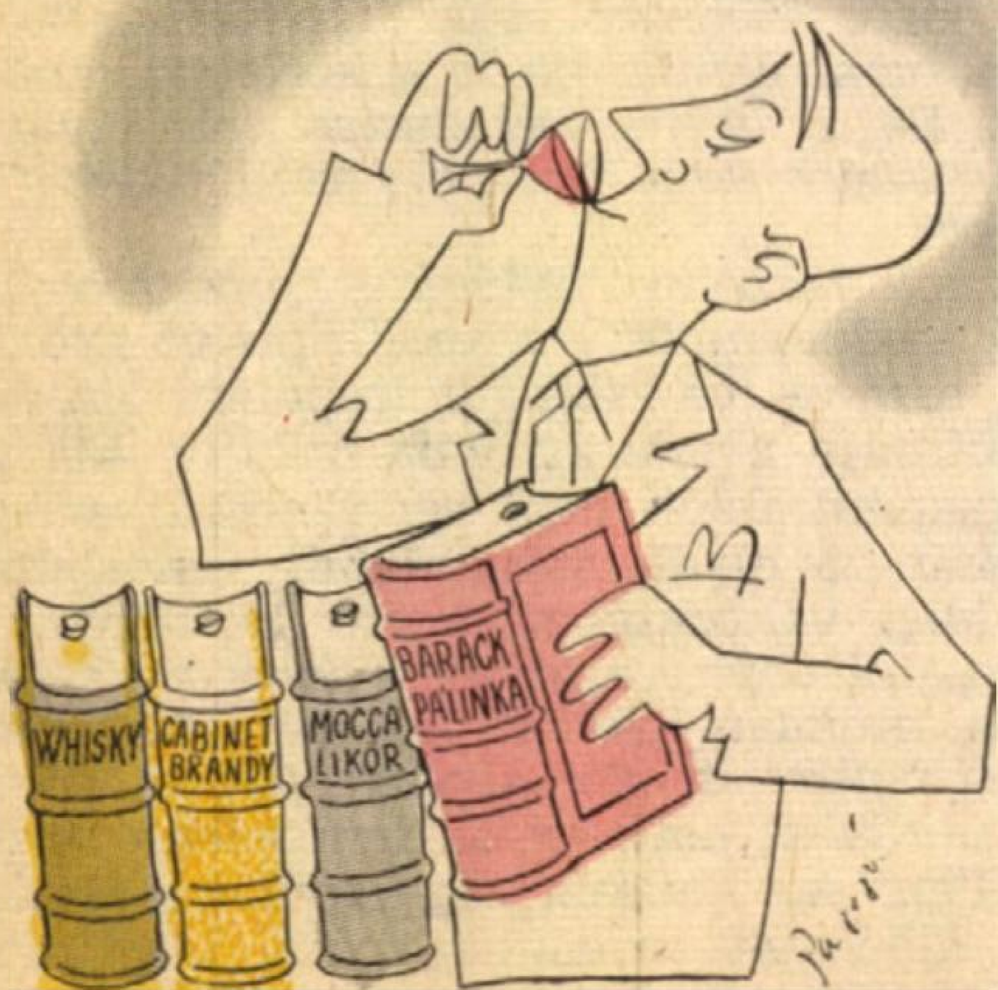
Bizonytalan időjárás

Pusztai Pál rajza

– Gyere már! Mindjárt olvad!

Kultúrszomj

Kritikusok válságban

Szűr-Szabó József rajza

– Ez az év is jól kezdődik! A TV szilveszteri műsora is jó volt, a rádióé is!
– Ne lógasd az orrod! Lesz még tarka műsor!

ROBINSON

I. A vihar

– Holnap tessék otthon tartózkodni! – mondta a házfelügyelő. – Jönnek felülvizsgálni a fűtőtesteket...

Akkor még csendes volt a házfelügyelő, bajusza szelíden hullámzott, égszínkék szeme felhőtlenül ragyogott felettem. De nem sokáig. Amikor ugyanis azt mondtam: „Leadnám a kulcsot, Schultz bácsi...", kitört a vihar. „Ne-

kem ne tessék leadni semmiféle kulcsot" – süvítette –, „én nem vállalom, engem nem lehet kötelezni!..." Szája tajtékot hányt, szeméből villámok cikáztak, haragja négy-öt emelet magasra is felcsapott. A kiabálásra megjelentek a viharmadarak: Blézitsné, a földszint egyből és Kunosiné, a földszint kettőből, s ott köröztek körülöttünk, kíváncsian lesve a fejleményeket.

Azt hittem, menten elsülylyedek.

II. A mentési munkálatok

De nem süllyedtem el. Felmentem a lakásba, és telefonáltam a nagynénémnek: jöjjön el hozzám holnap, szerelőket várni. Szegényke, nem tudott jönni, boszorkánylövése volt, moccanni se tudott. A szomszédok se vállalták a kulcsot, ők is hasonló helyzetben voltak, mint én: SOS-jelzése-

ket adtak le a rokonaiknak. Ekkor felhívtam a szerelmemet, és emlékeztettem ígéretére, hogy egyszer feljön hozzám. Kétórás ostrom után igent mondott.

– Mikor jöjjek? – suttogta forró hangon a telefonba.

– Holnap reggel – feleltem. – Én nem leszek itthon, de maga egyedül is megvárhatja a szerelőket...

III. Körülnézek a birodalmamban

Szerelmem vízben hagyott, de én kiúsztam a partra: egy nap szabadságot kértem a főnökömtől. Aztán körülnéztem a lakásban. Szobám kilenc yard hosszú és hat yard széles. A kamrában találtam egy Mackó-sajtot és a könyvespolcon egy olvasatlan könyvet. Roppant megörültem a kincseknek. A sajtot mohón felfaltam, majd elhatároztam: tutajt építek. Egy nagy tutajt!

IV. Néhány órával később

A teknősbéka húsa ízletes. Sajnos, a lakásban nincs teknősbéka. A vadmacska húsa ehetetlen, de a bőre puha, és ruhát lehet varrni belőle. Sajnos, vadmacska sincs a lakásban. A sonkás-zsemlének a sonkája és a zsemléje is ízletes. Sajnos, a lakásomban nem élnek sonkás-zsemlék.

Éhen fogok halni.

V. Emberi hangot hallok

Megszólalt a telefon. Odarohantam, és felemeltem a kagylót. Elállt a szívverésem: emberi hangot hallottam. Férfi

volt az illető, és szeretett hazám nyelvén beszélt.

– Lipták-lakás?

– Nem, kérem – dadogtam könnyes szemmel. – Nem Lipták-lakás, ön rossz számot hívott. Milyen számot hívott?

– Mi közöd hozzá, te, hülye?! – hangzott a válasz, és én olyan boldog voltam. Annyi idő után végre emberi hangot hallottam. Potyogtak a könnyeim...

VI. Sorsom további alakulása

Azóta is várom a szerelőket. Egy percre sem merek elmenni hazulról. De már nem vagyok egyedül. Unalmamban megszelídítettem egy hokedlit. Ha füttyentek egyet, odajön hozzám, és megnyalja a kezem.

Tulajdonképpen boldog vagyok...

Mikes György

Gyermekkorom óta éneklem a kedves dalt, amely így kezdődik: „*Csak párosan szép ez az élet, de kínszenvedés egyedül*", s így végződik:

Dobd el magadtól az életed,
Ha nincsen párod, ki hőn szeret.

Különös dolog, de sohasem jutott eszembe, hogy ez a néhány sor sötét pesszimizmust áraszt magából, s az öngyilkosság sötét árnya borul a gyanútlanul dalolóra. Csak akkor hullott le a hályog a fülemről, amikor a rádióban az előbb idézett két utolsó sort optimistán átalakítva, átnapsugarasítva, az élet derűs oldalára helyezve hallottam:

Öleld magadhoz az életet,
Ha van egy párod, ki hőn szeret.

Ez a fordulat belémhasított, és villanásszerűen ragyogott fel bennem az igazság: az igazi művészet nem arra való, hogy elkeserítse az embereket, hanem arra, hogy fölemelje, felvidítsa, derűlátóvá tegye. Tévúton járt minden alkotó, aki véres tragédiákkal, szomorúsággal ragadta torkon az olvasót, a nézőt, a hallgatót. Ideje volna már kisöpörni a világirodalomból, a színpadról, a rádióból, a televízióból mindent, ami leverő, s derűvel helyettesíteni a visszataszító borzalmakat. Az a néhány javaslat, amelyet alább tenni bátorkodom, kis derűs csepp a tennivalók tengerében, néhány rózsaszínű példa, szerény vezérfonal az optimizáláshoz.

Tejszagra gyűl az éji vad...

(A vadállatok táplálkozási reformja különben sem várhat már sokáig az őserdőkben való békés együttélés érdekében.)

Javítsátok meg a királyokat!

(Kellő rábeszélés, nevelőmunka többet ér, mint az akasztás.)

Holdas, meleg az éj,
Susog a déli szél...

(A kedvező időjárási viszonyok talán az V. László körüli tragikus történelmi eseményeket is derűsebbé tudták volna tenni. Régen is volt frontátvonulás és napfolttevékenység.)

Édes napokról álmodom...

(Bárkit nyugodtan meg lehet kérdezni: véres vagy édes napokról álmodik-e szívesebben?)

Én a mamám rokona vagyok...

(Van ennél morbidabb rokon is Ady szerint, de nem minden rokonsággal kérkedik az ember.)

A költészeten kívül hány leverő hatású ismert regényt lehetne néhány jelentéktelen változtatással derűssé, megnyugtatóvá tenni. Vajon mit veszítene értékéből a „Bűn és bűnhődés", ha Raszkolnyikov nem gyilkolná meg az öregasszonyt, hanem csak bírálatot gyakorolna fölötte. Akár az Odüsszeiához is visszamehetünk, s az eposz szépsége csak emelkedik, ha a végén Odüsszeusz nem mészárolja le a kérőket, hanem kiházasítja őket. Ez az apró változtatás sok vidámságra, hetedhét országra szóló lakodalmak derűs leírására ad lehetőséget.

Az orvostudomány rohamos fejlődése komoly segítséget nyújthat az irodalomnak. Az analitikus és gyógyszeres kezelés a regény- és színpadi irodalom számos hősét megszabadíthatja a neuraszténia átkától. Elképzelhető-e, hogy például Bánk bán egy rendszeres Andaxin-kúra derekán is olyan nyugtalanul viselkedne, mint a darab eddigi változatában? Lear királynak is igen jót tenne valami enyhe altató. Tévedés ne essék, ez a kezelés nem minden esetben jó, sőt egyenesen káros lehet. Az ember tragédiájában például koffeintartalmú élénkítőkkel kellene küzdeni Ádám nyugtalanító álmai ellen. Az álmatlanság ugyan egészségtelen, de ennyi áldozatot megér az emberiség nyugalma.

Feleki László

A nyúl szerencséje

A gyűlést délután öt órára, a napi evészet befejezése utánra hirdették meg. De – tekintettel a várható fejleményekre – fél órával előbb már mindenki az erdei tisztáson tolongott. A gyűlésen egyetlen napirend: a Nyúl hibáinak nyilvános bírálata szerepelt.

Ott ült már a tisztás közepén, egy jókora vakondtúráson. Fejét gőgösen hátravetette, tekintetét megvetőn hordozta körül a jelenlevőkön. A többiek alaposan szemügyre vették égnek meredő füleit, jól táplált hasán feszülő, kisárgult bundáját, idegesen rángatódzó bajuszát. Ez utóbbiból a helyzet feszültségére következtettek.

Pontban öt órakor a Mókus, a napirend előadója letelepedett az előadói asztallá kinevezett fatuskó mögé. Kiteregette a magával hozott leveleket, amelyekre előzőleg már gondosan feljegyezte a Nyúl összes hibáját. Röviden, tömören ismertette a felgyülemlett fogyatékosságokat.

Mindenki helyeslőn bólogatott. S amikor véget ért a beszéd, egyszerre többen is szót kértek.

– Egyetértek az előadóval – kezdte a Bagoly. – Való igaz: Nyúl barátunk megrekedt a fejlődésben. Nem tanul. Azt hiszi, hogy pusztán a tapasztalatokból meg lehet élni. Éppen ebben van az ő tragédiája – maholnap senki sem tiszteli...

– Csatlakozom az előttem felszólalóhoz — meresztgette tüskéit a Sün. – Sőt, én élesebben fogalmazom meg a dolgot! Az a baj, hogy túl kényelmessé vált, mondhatnám lusta...

– Hogy lusta!? – röffentett közbe a Vaddisznó. – Egyenesen megmacskásodott a lába. Már futni sem tud, maholnap én is lehagyom...

– Állattársaim, legyünk fegyelmezettek, ne vágjunk közbe! – emelkedett szólásra az Őz, miközben bátran pillantott a vaddisznóra. – Én úgy látom, hogy Nyúl-társam futni még tud. Ám sokkal nagyobb hiba, hogy túl bátor lett a szíve. Legutóbb a körvadászaton egyenesen szőrmeresztő dolgokat művelt. A végén pedig alig tudta kivágni magát...

Imigyen folyt a Nyúl nyilvános bírálata az erdei tisztáson. Ekkor a Mókus felszólította a Nyulat, hogy mondjon véleményt az itt elhangzottakról.

A Nyúl lesütötte szemét, és mély hallgatásba burkolódzott. Nem kért szót, amiből arra lehetett következtetni, hogy nem ért egyet a bírálatokkal. Összecsomagolta sűrűn teleírt leveleit, és elindult eggyel magasabb fórumra, keresni az igazságot.

A Sas, mikor a Nyúl tövéről hegyire elmondott neki mindent, hitetlenkedve csapta össze szárnyait:

– Miket fecsegett össze ez a Bagoly! ...Méghogy te nem tanulsz... Hányszor akartam már lecsapni rád, és sohasem sikerült. Ne higgy neki, mert az lenne a te tragédiád...

A Farkas fejcsóválva fogadta a hírt:

– Jól beléd akasztotta tüskéit az a Sün, mondhatom... Hogy te lusta vagy? Ne hidd el, hisz' én bizonyíthatom: téged soha nem sikerült észrevétlenül megközelítenem...

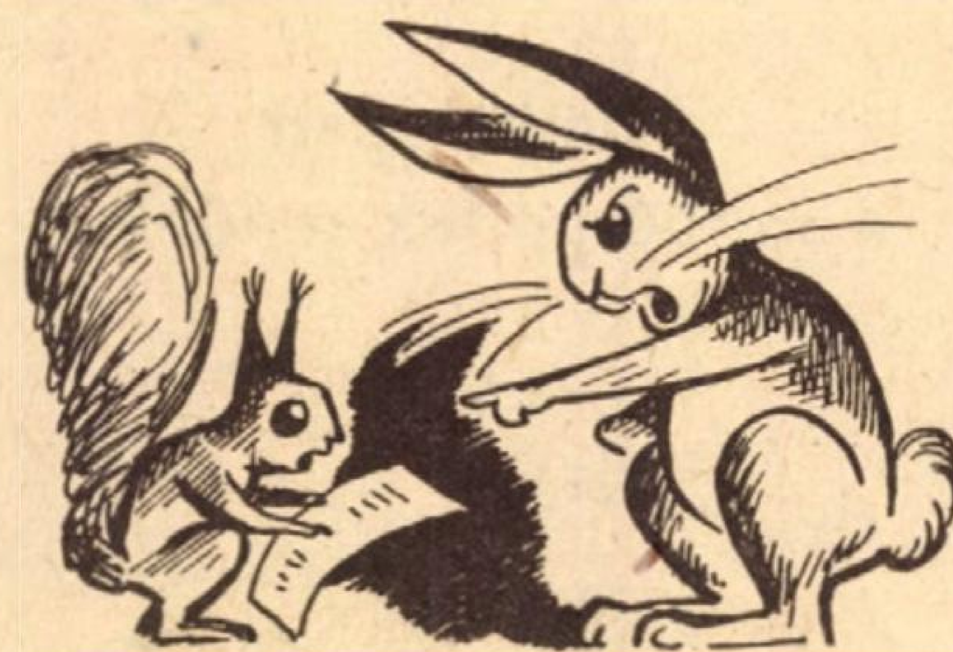
A Leopárd mosolygott:

– Azt mondta a Vaddisznó, hogy megmacskásodott a lábad? Hidd el, csak az irigység beszél belőle. Szeretnék én olyan lábakat, mint a tiéd...

Az Oroszlán felkacagott:

– Neked... – jól hallottam? – bátor lett a szíved? Ugyan, barátocskám! Ne higgy az Őznek. Olyan a te szíved, mint a nyúlé...

A Nyúl önelégülten tért vissza az erdei tisztásra, megkereste a Mókust, és azt mondta neki:

– Ide figyelj, te voltál az előadó azon a szerencsétlenül végződött gyűlésen, hát hozzád fordulok... Vedd tudomásul, egy percig sem maradok ebben a kétszínű közösségben... Add ki az étkezési könyvem és segíts abban, hogy helyet biztosítsanak nekem, eggyel magasabb fórumon.

A Mókus nem esett kétségbe, nem próbálta marasztalni sem. Felkapaszkodott a legközelebbi távirópóznára, és sorba hívogatni kezdte a magasabb fórumokat.

A Sas tiltakozott:

– Szó se lehet róla, hogy hozzánk kerüljön... Megrekedt a fejlődésben, nem tanul. Szégyent vallanék vele a madárvilágban.

A Farkas egyenesen felháborodott:

— Méghogy ide vegyük! Hallani sem akarok róla!... A mi területünkön nem élhet meg, aki lusta és kényelmes...

A Leopárd a fogait vicsorgatta:

– Nálunk csak gyors lábakkal lehet boldogulni. Az övé pedig – ha jól hallottam – megmacskásodott...

Az Oroszlán dühbe gurult:

– Idefigyelj, Mókus! – vicsorgott a drót túlsó végén. – Ez az ötlet viccnek is rossz... Még hogy hozzánk! Ilyen szívvel?...

A Mókus gondolkozott egy ideig a pózna tetején, miközben az Oroszlán szavait hallgatta, majd hirtelen jó ötlete támadt.

– Kedves Oroszlán kartárs – vágott a szitkok áradatába. – Ha önnek ez a véleménye a Nyúlról, nekem lenne egy javaslatom. Szeretném, ha ezt szemtől szembe megmondaná neki, úgyis a fejébe szállt már a siker. Gondolom, sokat segítene a mi kis közösségünknek.

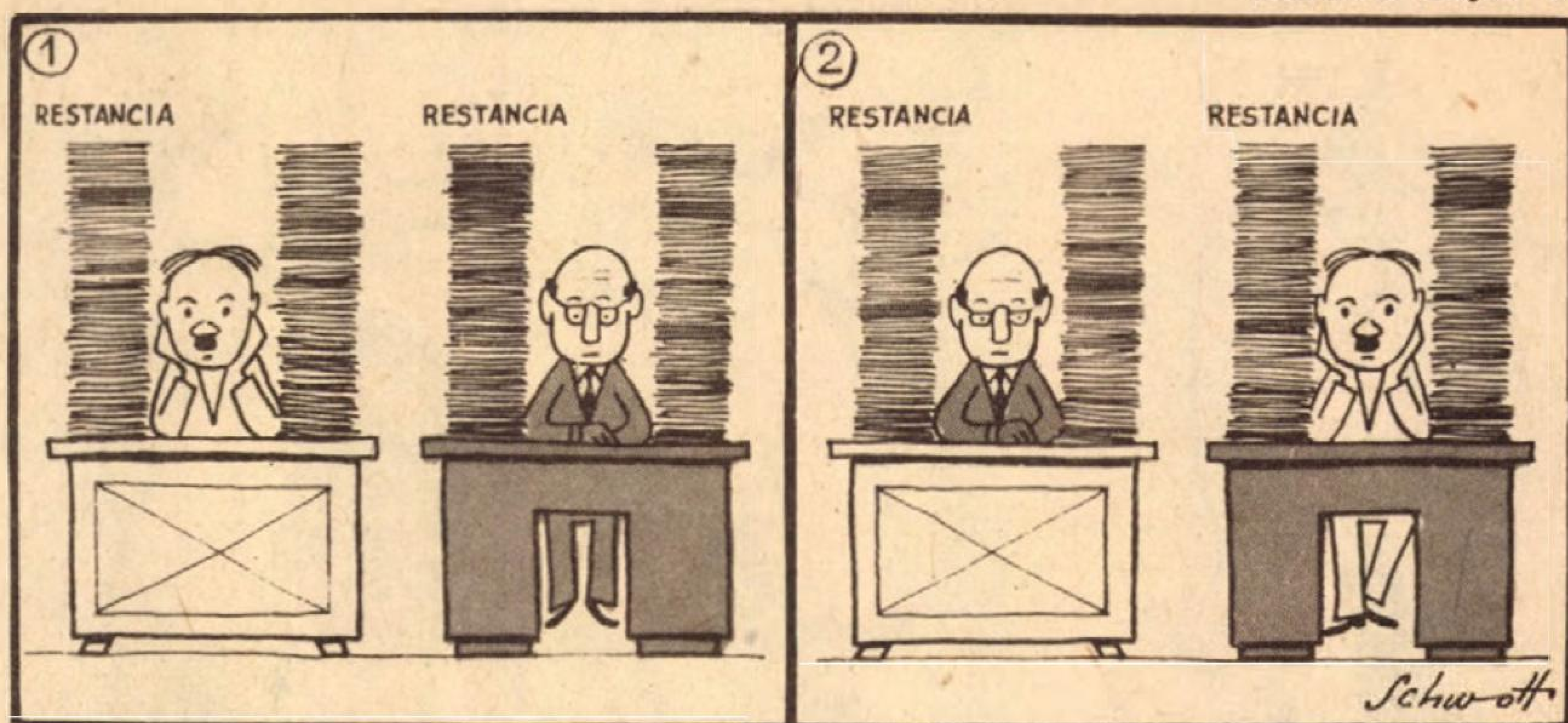
Hosszú, kínos csend támadt. Az Oroszlán habozni kezdett a vonal túlsó végén. Kisvártatva aztán megszólalt:

– Tudja mit, Mókus kartárs!? Küldje át inkább hozzám a Nyulat... Majd szorítok neki egy helyet a vadnyilvántartóban... Pont én mondjam meg neki?

Hegedűs Ferenc

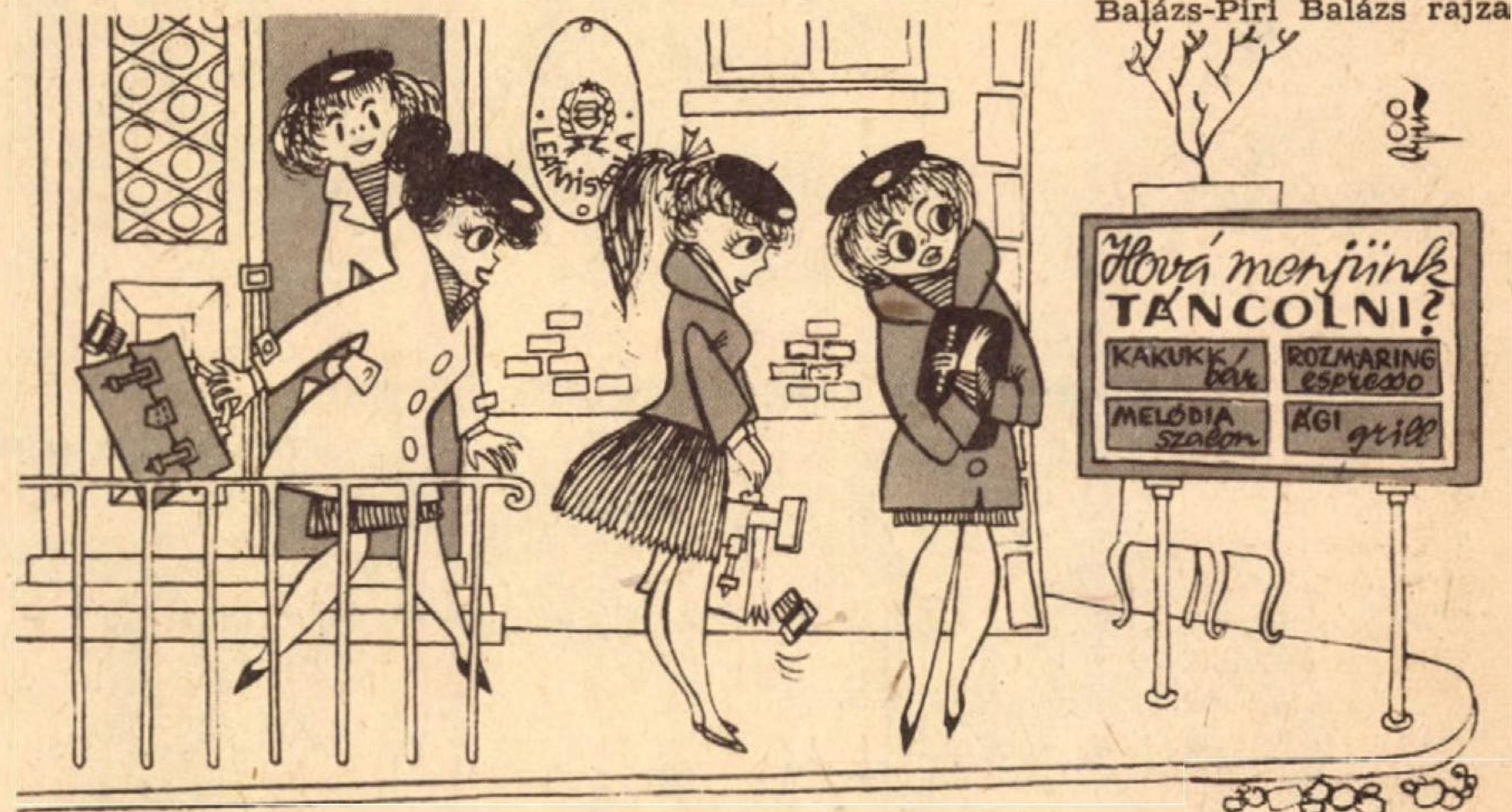
Átszervezés

Schwott Lajos rajza

Még csak ez kéne!

Balázs-Piri Balázs rajza

Lesben a galeri

Erdei Sándor rajza

– Melyikünk köt bele?

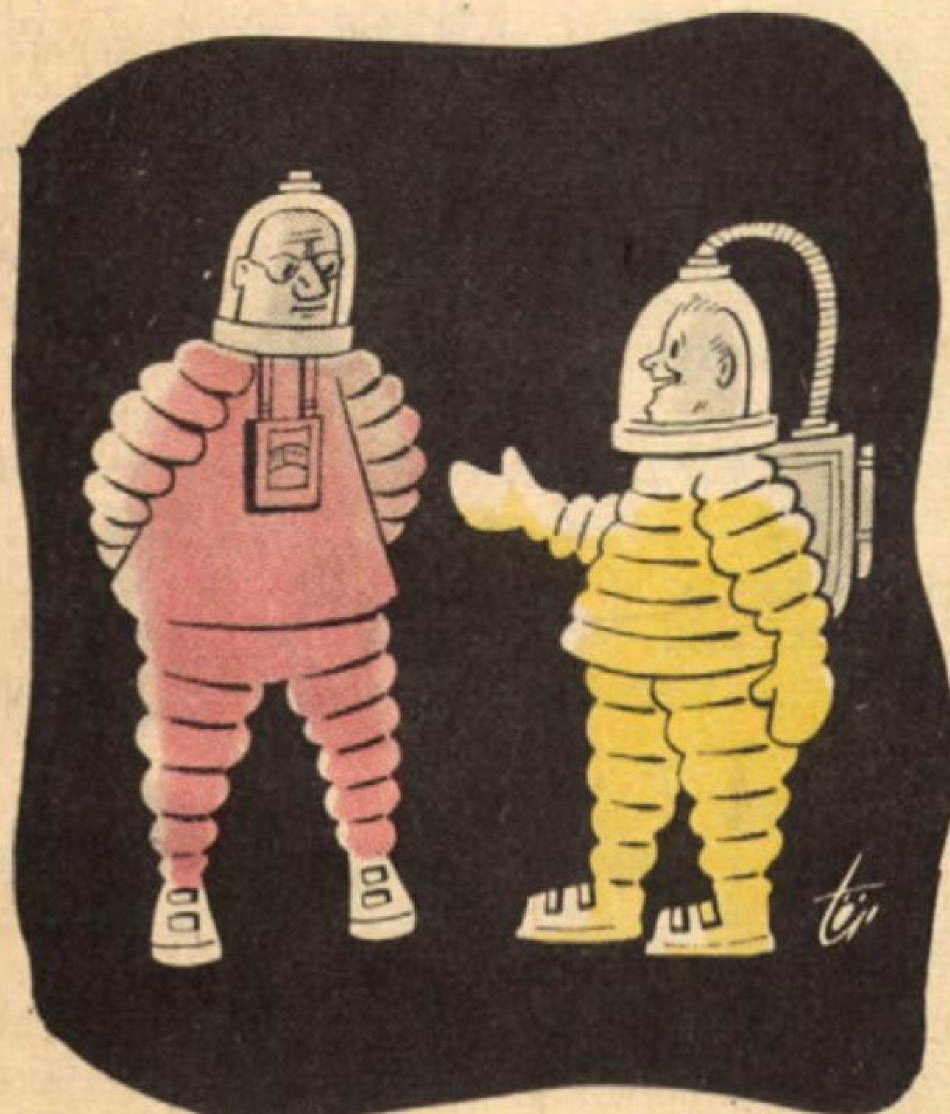
Csinos nő csúcsforgalom idején

Toncz Tibor rajza

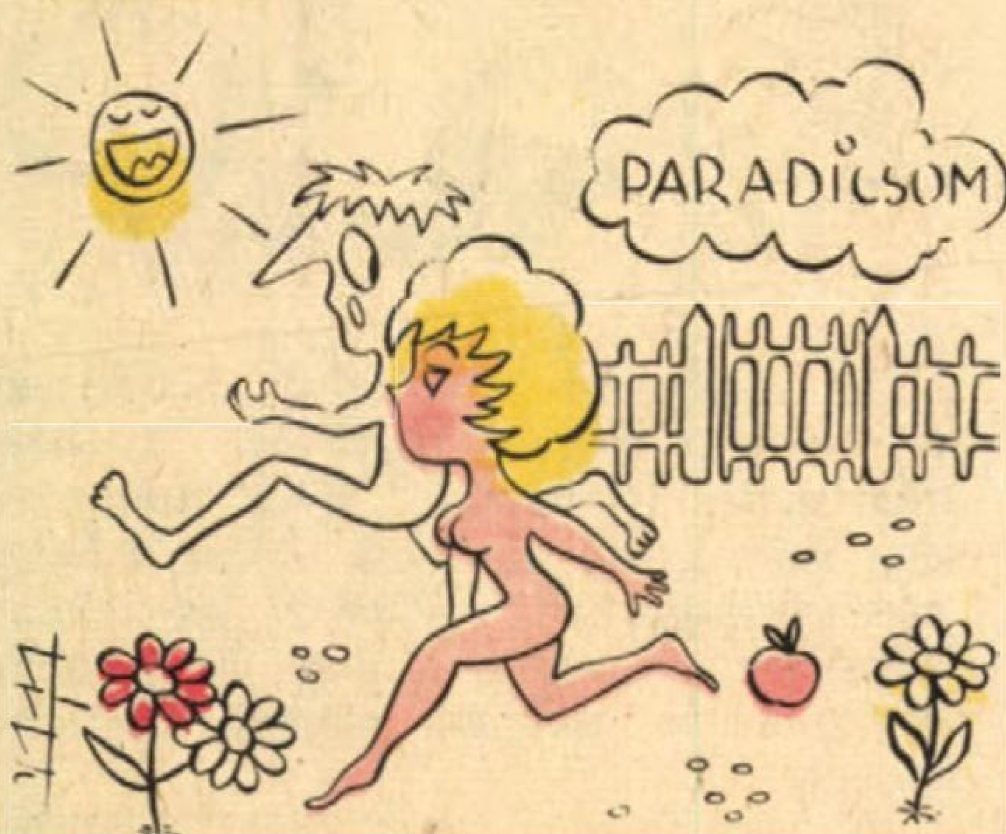
– De hiszen ez még túl nagy!
– Ráérünk, kezicsókolom!

A jövő század humor-sémája

– Remek viccet hallottam! Két vigéc ül az űrhajón...

Életbelépett a lakbérpótlék-rendelet

– Na, Éva, éppen jókor zavartak ki bennünket, különben az egész paradicsom után fizethetnénk lakbérpótlékot!

Miért nem érez Hammarskjöld lelkiismeretfurdalást a véres kongói események miatt?

Harmadszor áll a bíró előtt a zsebtolvaj. A bíró rászól:

– Ezúttal egy szegény asszonytól lopott. Nem szólalt meg a lelkiismerete?

– De megszólalt, bíró úr, csak nagyon halkan. És tetszik tudni, én nagyothalló vagyok.

Miért tesz a nyugatnémet kormány olykor náciellenes nyilatkozatokat?

János gazda fordítva ül fel a lóra, és úgy baktat végig a falun.

– Te, János! – kiált rá Kovács gazda. – Miért ülsz te fordítva a lovon?

– Azért – szól le János a lóról –, mert mit kell azt mindenkinek tudni, hogy én hová megyek!

Hogyan szerez tudomást a kereskedelem a vásárlóközönség igényeiről?

Borosné így szól a dadához:

– Aztán vigyázzon jól a gyerek fürdőjére, és használja a termométert?

– Nem kell nekem ehhez termométer, tudom én nagyon jól, hogy mikor jó és mikor rossz a fürdővíz.

– Csakugyan? – kérdi csodálkozva Borosné.

– Könnyű az! – feleli a dada. – Ha a gyerek, mikor a vízből kiveszem, kék, úgy a fürdő hideg, s ha vörös, úgy a fürdő túl meleg.

E heti hirdetésünk

STEFANIA GRODZIENSKA:

A KÉTSÉGBEESETT

„BYTOMI KÉTSÉGBEESETT" jeligére. Olvasónk arról panaszkodik, hogy férje a tizenöt esztendős együttélés alatt megváltozott: hű olvasónkhoz, virágot vásárol, a moziban a kezét szorongatja, éppen úgy, mint tizenöt esztendővel ezelőtt. Azt kérdi Olvasónk, mit tegyen, hogy a házasság és a családi tűzhely melegségét helyreállítsa. Véleményünk ez: kísérelje meg csinos, kívánatos és gondos lenni, ügyeljen, hogy férje ne dolgozza agyon magát, és ami a legfontosabb — eressze lazábbra a gyeplőt. Férje teljes szabadságával biztosan eléri nemes célját."

A bytomi „kétségbeesett" elolvasta a folyóiratban a neki szóló üzenetet, és magabiztosan mosolygott. Elhatározta, hogy követi a tanácsot.

Csengett a telefon.

– Bocsáss meg drágám, csak félóra múlva lehetek otthon.

– Pompás – felelte az asszony –, örülök, kedvesem ... Nem jönnél inkább egy órával később? Esetleg két órával? Kérlek, ne feszélyezd magad.

A férjnek torkára forrt a szó:

– Ne gúnyolódj – mondta bosszúsan –, történt valami? Olyan nagy bűn az, ha egy félórával később megyek ebédelni? Azt hiszed, élvezetből vagyok a hivatalban? Dolgozom, fiacskám!

– Szegény kicsikém! Sokat, nagyon sokat dolgozol! Vigyázz, nehogy agyondolgozd magad. És aztán, mi van abban, ha élvezetből ülnél a hivatalban? Miért ne foglalkozhatnál olyasmivel, ami örömöt okoz? Türelmesen várlak az ebéddel, csókollak, édesem, csak ne feszélyezd magad miattam, drágám.

Néhány perccel később, feldúltan, izgatottan, megérkezett a férj. Az asszony nyitott ajtót, elvette tőle a kalapját, és kezénél fogva bevezette a szobába.

– Ülj le, édesem, az ebéd már elkészült. Az én kispajtásom biztosan szörnyen éhes.

A kispajtás mérgelődve simogatta kopasz fejét, de nem ejtett egy szót sem. Hallgatva evett, időnként egy-egy nyugtalan pillantást vetett feleségére, aki a legjobb falatokat tette elé, és szerelmes tekintettel leste pillantásait.

– És most mit szándékozik tenni az én kis férjecském? – kérdezte az asszony férje ölébe ülve.

– Miért kérded? Jól tudod, hogy vissza kell mennem az irodába.

– Nem szeretnél inkább egy kicsit pihenni? Volna kedved este moziba jönni?

– Mi ütött beléd? Hétköznap? Van is nekem időm ilyesmire!

– Isten őrizz, tudom, hogy nincs időd semmire. De talán kivételesen? Egy kedves, hangulatos kis moziba? Nos?

– Hagyj békén ezzel a mozival. Menj egyedül, ha kedved tartja.

– Hát mehetek én moziba, mialatt te agyon dolgozod magad? Csak miattad mentem volna.

– Ne áldozd fel magad miattam. No, mennem kell.

A férj felállt, és megindult az ajtó felé. Az asszony utánaszaladt:

– Puszikát!

A férj könnyed csókot nyomott az arcára.

– Mi ütött ma beléd? Engedd végre, hogy elinduljak.

– Természetesen, menj csak, drágám. Ha szívesebben mégy a hivatalba, akkor menj, kedvesem, a hivatalba, rám egyáltalán ne légy tekintettel. Gondoltam, szívesebben maradtál volna itthon, de ha úgy akarod, nyulacskám, nem tartlak fel.

– Te, mondd már meg végre, mi bajod? Csináltam valami rosszat?

– Te? Rosszat? – és itt szemét tágra nyitotta. – Te, a legjobb ember a világon?

– Figyelmeztetlek, hogy ezt már nem lehet sokáig bírni! – kiáltotta. – Mondd meg, mi bajod, és ne bosszants!

– Megbántottalak, drágám? Bocsáss meg, nem teszem többet. Neked van igazad, ha haragszol rám.

– Hallod! – és a férj már majd szétrobbant. – Egy másodpercen belül nem tudom fékezni magam!

– Hozzak vizet? Vagy idegcsillapítót? Sápadt vagy, szaladok a patikába.

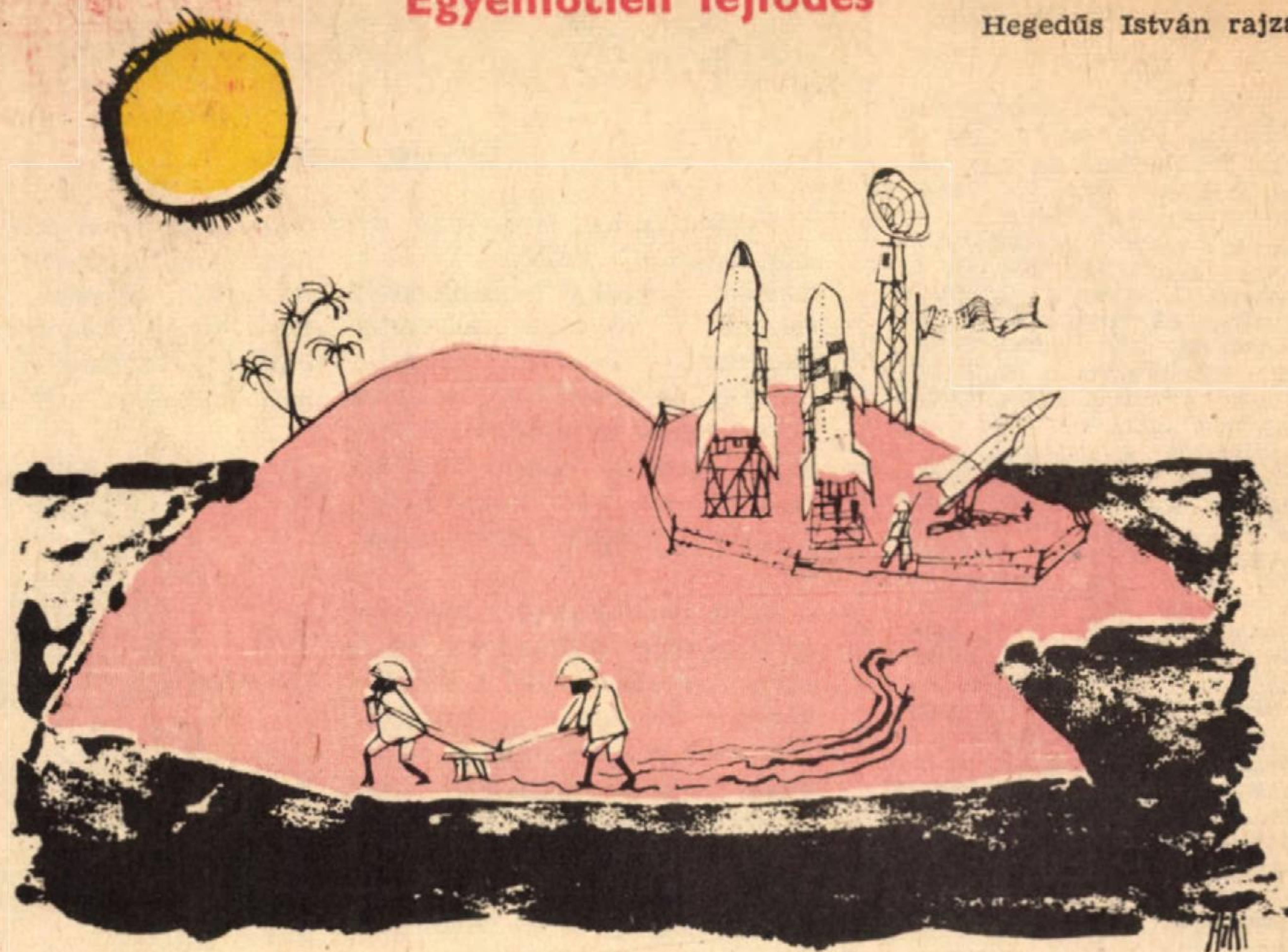
A férj ránézett, és ökölbe szorított kézzel kirohant a lakásból. A lépcsőházban visszafordult, és ezt ordította:

– Tudd meg: szeretőm van! Most bevallom. Csak hagyj végre ezután nyugton!

Fordította: **Szűcs István**

Egyenlőtlen fejlődés

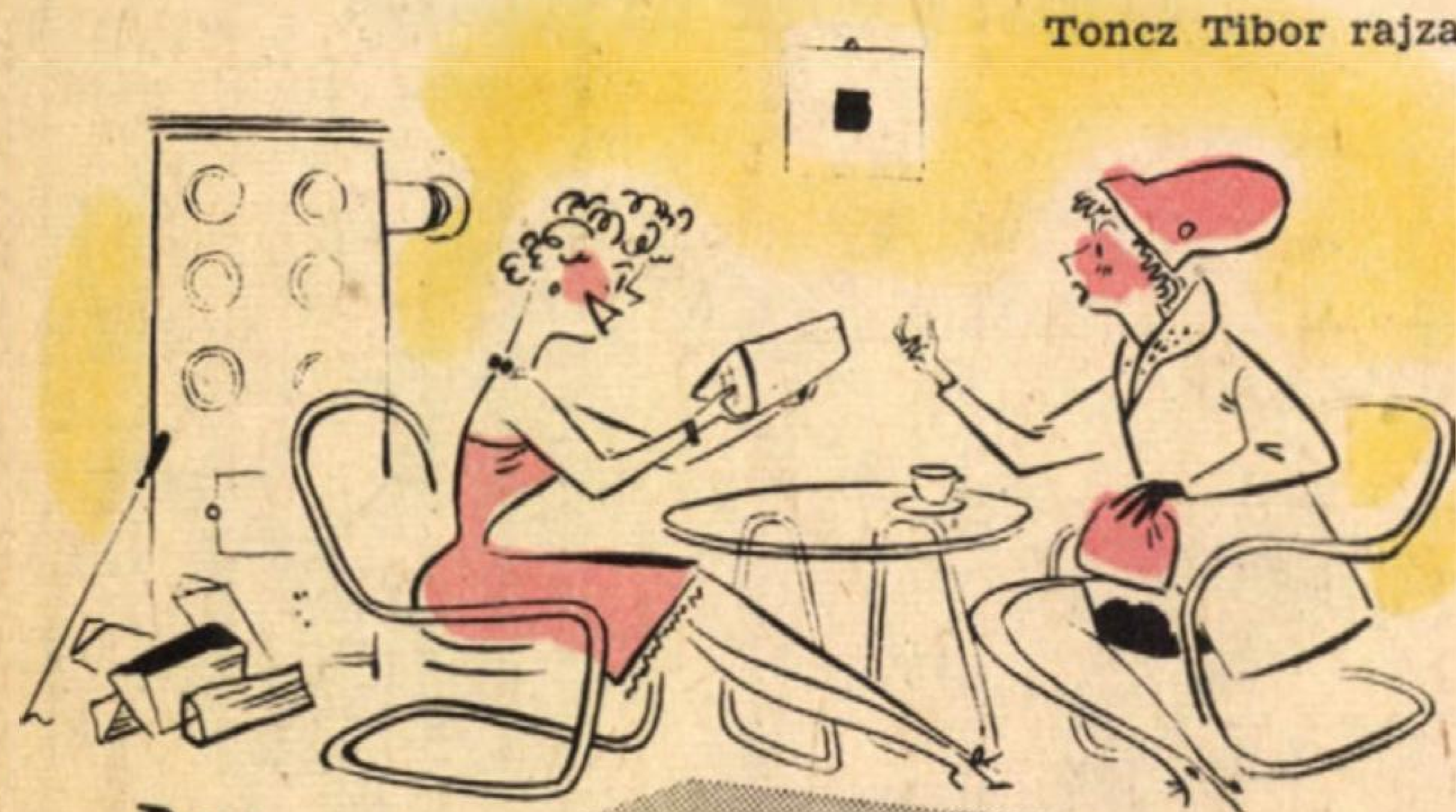
Hegedűs István rajza

... egy csendes-óceáni támaszponton

Csőbútor

Toncz Tibor rajza

– Jaj, hol kopogjam le!?
– Parancsolj, kérlek!

Szomjas borjak nevében

A Szombathelyi Építőipari Vállalat 1959 őszén egy ötven férőhelyes és egy száz férőhelyes istállót épített termelőszövetkezetünk részére, majd az istállóhoz szükséges kutat 1960. év tavaszán készítette el. Az 50 férőhelyes tehénistálló padlásán egy 5000 literes tartály van elhelyezve, s nagy boldogan kezdtük abba felnyomatni a vizet a kútból. Megnyitottuk a csapot, de a víz nem folyt az önitatókhoz vezető csöveken, hanem szörnyű meglepetésünkre, a betonnal leöntött vályúnál tört elő a víz, mint valami gejzír. Az 5000 liter víz teljesen elárasztotta az istállót, aminek állataink nem nagyon örültek, mivelhogy nem vízilovakat tenyésztünk, hanem szárazföldi teheneket. Egy maszek iparos a hibát akkor helyrehozta, most már az 50 férőhelyes tehénistállóban elhelyezett marhák el vannak látva vízzel. De a 100 férőhelyes istállóban lévő növendékek még mindig nem kapnak a tartályból vizet, mivel az

építkezés során a két istálló közötti csővezetékek sincsenek összekötve. Így borjainkat a 2 km-re levő tóhoz kell hajtanunk, hogy ihassanak. Ha értenénk a borjak nyelvén, alighanem gyakran hallanánk effajta dünnyögésüket: „Mit szólnának a szombathelyi építő kartársak, ha minden étkezés után szomjukat oltani egy-egy jó pohár vízért át kellene gyalogolniuk — mondjuk Sárvárra?"

„Becsület" TSZ, Kisszőlős
Szabó József

Le a bürokráciával

Félrevezető

Megvoltak hát az év végi, év eleji örömök, melyek közé a magam részéről a legelsők közé sorolom az évente szorgalmasan megjelenő évkönyvek, kalendáriumok átböngészését és nem utolsó sorban az évről évre egyre kövérebb és mind tetszetősebb külsejű, okos tudnivalókat magukban foglaló zsebnaptárakat.

Nem bolondság az, hogy figyelmes megajándékozóim jóvoltából – anélkül, hogy a telefonkönyvet kinyitnám – bármikor meg tudom mondani a postai díjszabás bármelyik tételét vagy a bolygók legfontosabb adatait, az ember napi kalóriaszükségletét – ülőfoglalkozásútól a nehéz testi munkásig –, az angol űrmérték átszámítási értékeit, vagy hogy 100 albán lek mennyit ér forintban, mikor vannak a Hold fényváltozásai, és hogy hol vannak a legfontosabb intézmények?

Azaz csak megtudnám, ha... Új naptáram alapján ugyanis csak a Vigadó téri IBUSZ-irodát hívhatnám fel a 185–890-es számon, holott az majdnem egy év óta a Felszabadulás téren van, a számát is bárki megtudhatja, mondjuk – a Lufthansa Repülőtársaság idei naptárából.

Vérszemet kapok. Böngészem most már a többi címet is, hátha ott is van hiba. Van bizony! Hívnám tanúnak a különleges tudakozót, 229–810, de ez már réges-régen 170–100. Gyorsan megnézem a többit is: üzenetközvetítés 186–986. Ez se jó, mert hiszen üzenetet a 170–150 közvetít. Az ébresztő is jogtalanul bitorolja a 180–870-es számot, mert valóságban a 170–000-ás csengeti fel az alvókat.

Végre találok egy jó számot: a taxi tavaly is, az idén is 222–222. No de ez úgyis csak elmélet!...

Megoldás: szorosabb együttműködést a különböző területekkel! vagy későbbi „slusszt" a naptáraknál, és ígérjék meg: jövőre idejekorán megtudják az Emke és a Lenin körúti színház új telefonszámait...

Lévai Vera

Feliratok

Krisztina körút 6, a 114-es postahivatal lépcsőháza... A falakon nagy táblák:

A LÉPCSŐHÁZBAN ÓVATOSAN KÖZLEKEDJÜNK!

Budapest sok tízezer lépcsőházában nem figyelmeztetik ilyen táblák a fel- és lefelé igyekvőket. Miért óvatosak ennyire ebben a postahivatalban?

Meg is kérdeztük. Íme a válasz:

– Mert javították a lépcsőt. Akkor tették ki a táblákat. Igaz, a lépcső már régen jó, de a sok feliratot ottfelejtették.

Eszünkbe jutott a katona, akit az első világháború alatt egy lőporraktár elé állítottak, és harminc évig elfelejtették az őrségről visszahívni.

Pesti ruhaüzlet... A kirakatban egy 850 forintos kamgarn öltöny. Mellette egy kéményseprő bábuja. A bábu kezében lottószelvény. Alatta felírás: „Ha lottózik, minden a magáé lehet..."

Tehát, ha valaki lottón nyer, akkor vehet 850 forintért öltönyt. Ellenkező esetben nem?

Tábla a Bajcsy Zsilinszky úton:

„Nedv-különlegességek".

Bementünk és kértünk egy korsó komlóból készült nedvet.

Sti

Este a November 7 téren

A város szívében, a November 7 téren esténként világvárosi képet nyújtanak a neonreklámok, – ha égnek.

Sajnos, gyakran sötétek a neoncsövek.

Így volt ez január 3-án este is. A cirkuszreklám szövegét így lehetett olvasni: „ estet zlovák vendégjátéka". Eredeti szöveg: „Prága köszönti Budapestet! A csehszlovák cirkusz vendégjátéka."

Teljesen sötét volt a Kékes-vendéglő és az IBUSZ üvegcsöve. Hiányzott Magyarország neontérképének színes határvonala az Országos Takarékpénztár fényhirdetésén. Hiányos volt az Abbazia kávéház neonkerete is. A Foma Gorgyejev hirdetése sem volt hibátlan, a nagy TOTO hirdetés pedig egészen sötét volt.

Miért nem ügyelnek gondosabban a neonhirdetések karbantartására, és miért nem működik jobban a javítószolgálat?

(p.)

Az érdekeltek hozzászólnak

„Melyik az igazi?" című közleményükre közöljük, hogy a Törcsvár utcában a helytelen szövegű utcanévtáblákat kijavíttattuk.

XI. ker. Tan. Ép. és Közl. Oszt.
Jóry Iván főmérnök

„Két panasz Móricgátról" című közleményükre értesítem a szerkesztőséget, hogy a lámpaüvegek hiánya a beérkezett importáru segítségével egy-két héten belül megszűnik. Az anódtelepekből annak ellenére, hogy ötven százalékkal több áll rendelkezésre, mint az elmúlt évben, még mindig átmeneti hiány fordulhat elő, amit készleteink adta lehetőség szerint igyekszünk megszüntetni.

Belkereskedelmi Minisztérium
Vas és Műszaki Főigazgatóság
Sándor Miklós főosztályvezető

Csak nagy üveg...

Napok óta járom a háztartási boltokat, drogériákat, Közérteket, és sehol se kapok Diana sósborszeszt... Azazhogy kaphatnék, de csak nagy üveggel, 29 forintért. Miért nincs kis üvegben? Nagy üveggel venni nem érdemes! Mire a felét elhasználom – a másik felét nyugodtan ki lehet önteni, mert a hosszú tárolástól és a sok nyitogatástól elpárolog belőle a só, a bor és a szesz is, s olyan lesz, mint a víz; legfeljebb fogmosásra használható. Lehet, hogy a gyártók részére praktikusabb a nagy üveg, de talán mégsem helyes, ha a fogyasztóknak kell szolgálniuk a gyártók érdekeit...

Kácser László
XX., Rezeda u. 9.

Kukta

Vasvári Anna rajza

– Fiacskám, nézd meg a használati utasításban, hogy meddig kell a krumplit abszolút nyomás alatt tartani?...

Feltérképezik az erdőket

Hegedűs István rajza

Toldi Miklós dadája voltam

Hő álmom végre teljesült: én is találkoztam a nagy idők egyik nagy emberének élő ismerősével, ki zsenge ifjúságában a hős bal keze és jobb szeme volt. Levelezőlapot írt nekem, hogy róla miért hallgat a magyar sajtó, holott ő volt Toldi Miklós dadája. Reszkető kezekkel írta alá: özvegy Kuzsinek Lipótné. Futottam, rohantam, száguldottam hozzá, egy estébe hajló óbudai hajnalon, a 60-as omnibusszal, midőn a kertekben rügybe borultak a hársfák, s lágy menüetteket szemelgettek a galambok.

És most itt ül velem szemben özvegy Kuzsinekné, töpörödött anyóka, egy gótba hajló szecessziós karosszéken. Mint egy Toldi-illusztráció. Az utolsó élő tanú, aki még érintette a hőst. Szememből könny csordogál, s ő egykedvűen törölgeti lágy szemfedőjével, melyet még Kund Abigéltől kapott nászajándékba. Kibugyogó érzéseim á-mollban harsonáznak. Kezdje, drága néném, és én írom a nagy riportot. Énistenem, jóistenem, hát én sem maradok le ötszáz kollégám mögött, nekem is jut egy öreg néni, egy drága vénasszony. Hát hogy is volt?

– Bizony, bizony, régen volt, amikor a kis Toldit pesztrálgattam. Erős volt az istenadta, mint az erdők spanganétja és magas, mint... mint a nem tudom mi, majd maga kitalálja, lelkem.

Én fejeztem be: mint a Kissvábhegy az ősztérlelő körtezamatban. Mert vénám, az van nekem. Vén ám a néni is. Utolsó fogát szopogatja, úgy beszél, s a kredencről ránk mosolyog az ódon spinét.

– Mikor náluk voltam, mindig megkérdezte a drágám: na, mi van, öreglány? Ilyen szépen beszélt, egyszerűen, humanizmussal. És amikor elment hazulról, a pelenkába mindig becsavargatott háromnégy cibart. Négyhónapos se vót, már megnyerte a körzeti tekeversenyt. És sokat járt lóversenyre is.

Ó, én drága, romlatlan, naiv asszonynéném. Lovagi torna volt az, Nagy Lajos udvarában. De hát ő már csak így mondja.

– Gyakran megfordult a kaszinóban is. Micukámnál jobban ferblizni senki sem tudott. Egyszer holtrészegen jött haza, de már elfelejtettem, mit kívánt tőlem.

És fátyolába rejti szemérmét. Kipirul az emlékek hevétől.

– Van ám fénykép is róla, biztosan kell a riporthoz.

Nézem a képet. Nem mondom, újszerű egy kicsit. Toldi Miklós ferencjóskában áll, jobb kezében sétapálca, balját egy asztalra támasztja. Nem tudtam eddig, hogy a ferencjóska századokkal megelőzte Ferenc Jóskát. Erről mindenesetre előadást tartok az Akadémián.

– Szegény drágám – pötyögi a néni, és forró csókot lehel a képre. – Még ma is élne, ha nem kap tavaly tyúkszemmérgezést.

– Hogy tetszik mondani? – rebegem. – Tavaly halt meg? Akkor ez, ez nem lehetett az igazi Toldi Miklós.

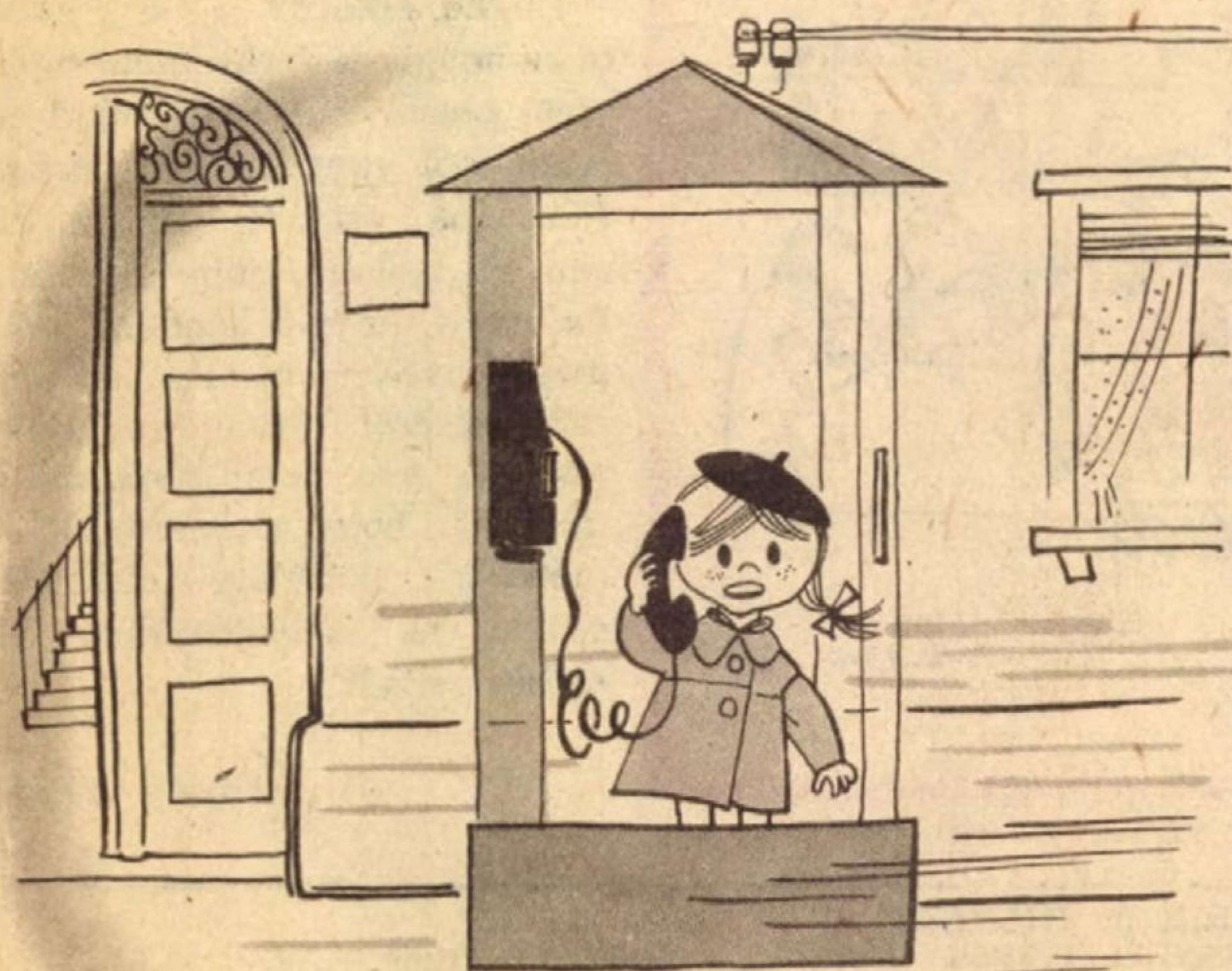
A fertelmes boszorkány kitátja odvas száját:

– Hogyhogy nem az igazi? Az egész Józsefváros ismerte Toldi Miklós női szabót, és maga még pocskondiázza haló porában? Mars ki!

Marthy Barna

Távnevelés

Vasvári Anna rajza

– Anyú, elment az autóbusz! Most már átmehetek?

Pénzügyi ellenőrzés

Gerő Sándor rajza

Bérfizetés napján

Egy szegény ifjú naplójából

...Elindultam a falumból Pestre.
Ez a város oly szépnek volt festve,
Gondoltam, hogy magam is megnézem,
A leghívebb tudósító: két szem!

Munkát kaptam hamarost egy gyárban,
A munkámmal mindig élen jártam,
Mégis, mikor filmes jött vagy három,
Azon volt, hogy huligánt találjon.

Regényíró szintén azt kereste:
Ki az, aki bandázni jár este?
Ki az, aki galeribe mászkál,
S sikere van minden csitrilánynál?

A huligánt kézről kézre adták,
Mint valami díszpejt, tapogatták.
Bebújtatták a huligán mezbe,
S egy rajzolta, három fényképezte.

Minden szavát lázasan jegyezték,
Azt is, amit nem fest nyomdafesték,
Kérdezték, hogy mit olvas, mit sportol;
Mennyit iszik sörből, rumból, borból?

Színésznők közt melyik a kedvence?
S mi lenne, ha nem huligán lenne?
Mért tetszett meg néki ez a pálya?
(Így születik film, regény és dráma.)

Hogy ő mért lett huligán, nem sejtem.
De egy forró óhaj támadt bennem:
Beállok egy galeribe még ma,
Csak így leszek irodalmi téma!...

K. Tóth Lenke

Az utolsó játszma

Tonez Tibor rajza

Eisenhower: Szeretnék még egy nagyot ütni utoljára, Mr. Kennedy...

Olvasom egy népszerűsítő tudományos cikkben:

„Az egyik német agykutató véleménye szerint, kereken egymillió köbméterben férne csak el a szükséges számú elektroncső és tranzisztor, ha az emberi agysejteket rádiócsövekből vagy tranzisztorokból akarnók felépíteni. Ugyanennek a bonyolult szerkezetnek az emberi koponyában elegendő mintegy másfél köbdeciméter terület."

Egymillió köbméter?!... nocsak, várjunk egy kicsit: ez nem is olyan sok. Mindössze egy százszor-százszor-százméteres kockát jelent; bármelyik nagyobb budapesti köztéren elférne a gépezet. Mint sokévtizedes budapesti lakos, adófizető polgár, ezennel javasolom is városunk Tanácsának: adja meg a helyfoglalási engedélyt, mondjuk a Lehel téren, a német tudósnak. Hadd csinálja meg!

Csinálja meg, és akkor nevezetes csodák tanúi leszünk. Képzeljék: a tudós ezzel a nem is olyan lehetetlen méretű gépezettel „felépíti az emberi agysejteket". A gép tehát – ember módjára – nemcsak érzékelni, mozgási parancsokat adni, értelmesen gondolkodni lesz képes, hanem nyilván ultizni is tud majd, kifejti, hogy miért tartja értékesnek Shakespeare életművét, és ha éppen akar, megtanulja a szanszkrit nyelvet. Kiválasztja ezer nő közül Micikét, és őt fogja szeretni, nem Jucit, akinek orra egy milliméterrel piszébb Micike orránál.

Hadd csinálja meg! Kimegyünk majd a Lehel térre, és bevesszük totótársnak a masinát, viccet mondunk neki, amin kétségkívül jól mulat majd; elszavalja a „Szeptember végén"-t, sőt, ha véletlenül különösen tehetségesre sikerült, akkor eljátssza nekünk Beethoven valamelyik zongoraszonátáját, más művészi felfogásban, mint Fischer Annie, de ugyanolyan színvonalon, hiszen Fischer Annienak is csak akkora agya van, mint bármelyik más embernek, tehát helyettesíthető a sok köbméteres géppel.

De ha elkészül a nagy mű, talán mégis kiderül: nem egészen olyan. Hiányzik majd a masinából egynémely apróság. Nem sok, csak éppen annyi, ami az embert emberré teszi. És biztos, hogy a gépnek értelmesebb véleménye lesz az agy működéséről, mint kitalálójának. A gép nem hiszi majd magáról, hogy akárhány köbméteren, akárhány elektroncsővel is, helyettesítheti az emberi elmét.

Erdődy János

A gödény

Várnai György rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 5690 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.